

Wyższa Szkoła Inżynierska

25 LAT
WYDZIAŁU INŻYNIERII LĄDOWEJ
I SANITARNEJ
1968 — 1993

Koszalin 1993

25 LAT
WYDZIAŁU INŻYNIERII LĄDOWEJ
I SANITARNEJ
1968 — 1993

Pod redakcją:

JÓZEFA FALKOWSKIEGO,
ZBIGNIEWA CIERPISZA

Koszalin 1993

Przewodniczący Uczelnianej Rady Wydawniczej:

SZYMON PAŁKOWSKI

Redaktorzy:

JÓZEF FAŁKOWSKI

ZBIGNIEW CIERPISZ

Zdjęcia:

Izabela Gromko

Adam Paczkowski

Wydano za zgodą Rektora WSInż. w Koszalinie

SPIS TREŚCI

1. PRZEDMOWA	5
2. ZARYS HISTORYCZNY	7
2.1. Sylwetki Dziekanów Wydziału	7
2.2. Ważniejsze wydarzenia w życiu Wydziału	19
2.3. Lista nauczycieli akademickich, którzy uzyskali stopnie i tytuły naukowe	36
2.4. Liczebność studentów	38
2.5. Absolwenci	39
3. STAN AKTUALNY	40
3.1. Struktura Wydziału	40
3.2. Kierunki kształcenia	40
3.3. Charakterystyka katedr i zakładów	41
3.4. Wykaz pracowników Wydziału	53

PRZEDMOWA

Zeszyt Jubileuszowy pt. „**25 lat Wydziału Inżynierii Lądowej i Sanitarnej**” Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Koszalinie ma na celu podanie czytelnikom niezbędnej informacji o tworzeniu Wydziału, jego rozwoju i stanie aktualnym. Mam nadzieję, że ta informacja będzie przydatna dla osób, które z różnych względów, przede wszystkim z chęci podjęcia studiów lub współpracy, chciałyby bliżej zapoznać się z Wydziałem.

Wydział nasz istnieje od samego początku powołania Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Koszalinie i nadal intensywnie się rozwija. Zorganizowanie od podstaw Wydziału w ośrodku, gdzie nie istniała żadna uczelnia wyższa, wiązało się z dużymi trudnościami; wynikały one przede wszystkim z konieczności pozyskania pracowników o odpowiednim statusie naukowym i stworzenia zespołów naukowo-dydaktycznych w wielu specjalnościach. Stan aktualny kadry naukowej Wydziału, zgrupowanej w specjalistycznych katedrach i zakładach świadczy o tym, że miniony okres został w dużym stopniu efektywnie wykorzystany. Wiele osób będąc pracownikami Wydziału uzyskało tytuły i stopnie naukowe, co najlepiej świadczy o jego prawidłowym rozwoju.

Na Wydziale Inżynierii Lądowej i Sanitarnej WSInż. pracuje wielu młodych, zdolnych i ambitnych ludzi, którzy związali z Uczelnią swoją przyszłość i dlatego wyrażam głębokie przekonanie, że Wydział będzie się nadal intensywnie rozwijał, o ile stworzy się im i innym pracownikom godne warunki życia i pracy.

Jan FILIPKOWSKI

Czerwiec 1993

2. ZARYS HISTORYCZNY

2.1. Sylwetki Dziekanów Wydziału

Doc. dr inż. LEOPOLD JASTRZĘBSKI (ur. 1923 r.)

Pracę, w charakterze nauczyciela akademickiego, rozpoczyna w 1950 r. w Instytucie Wodnym Politechniki Gdańskiej. W 1966 r. doktoryzuje się, a w 1968 r. zostaje docentem etatowym. Specjalizuje się w zagadnieniach geotechniki.

W 1968 r. podejmuje pracę w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Koszalinie i organizuje Zespół Fundamentowania i Geodezji. Przez szereg lat pełni funkcje: Kierownika Zespołu, a następnie Zakładu Podłoża i Fundamentów, **Dziekana Wydziału Budownictwa Lądowego w kadencji 1968—1971** oraz funkcję Prorektora ds. Nauczania i Wychowania w kadencji 1970—1975.

Głównymi kierunkami badań naukowych Doc. L. Jastrzębskiego były:

- ocena nośności gruntu pod budowlami inżynierskimi obciążonymi statycznie,
- zagadnienia dotyczące uszczelniania podłoża gruntowego z użyciem metody petryfikacji,
- praktyczne wykorzystanie metody elektroosmotycznej osuszania gruntu.

W ramach tej problematyki Doc. dr inż. Leopold Jastrzębski wykonał dziesiątki opracowań dla potrzeb przemysłu i wiele analiz o randze prac naukowo-badawczych.

Między innymi na uwagę zasługują:
opracowania dotyczące stateczności zbiorników osadów poflotacyjnych k. Olkusza i w rejonie Suwałek; badania osiadań wielokondygnacyjnego budynku w Mielnie, chłodni w Koszalinie i elewatora w Mścicach k. Koszalinia; praktyczna realizacja elektroosmotycznej metody osuszenia skarpy w Sandomierzu i murów gmachu Muzeum Ziemi w Warszawie; zabezpieczenie zabytkowych murów Zamków w Toruniu i Malborku. Równoległe z działalnością w Uczelniach, Docent L. Jastrzębski wykorzystywał swą wiedzę i bogate doświadczenie w pracy (zwykle na 1/4 etatu), w wielu biurach projektów. Wydał 8 publikacji, wygłosił 2 referaty na konferencjach i był promotorem 1 pracy doktorskiej. Wiele energii i czasu przeznaczal na działalność w organizacjach społecznych i politycznych czego dowodem są liczne nagrody, wyróżnienia i odznaczenia.

Doc. dr inż. HENRYK WIEROWSKI (ur. 1923 r.)

Pracę zawodową w charakterze nauczyciela akademickiego, rozpoczyna w 1950 r. w Katedrze Budownictwa Ogólnego Politechniki Gdańskiej.

W 1967 r. doktoryzuje się, a w następnym roku podejmuje pracę w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Koszalinie. Organizuje Zespół Budownictwa Ogólnego i Przemysłowego i w roku 1969 otrzymuje nominację na docenta etatowego. Podczas pracy w WSiInż. pełnił szereg funkcji: Kierownika Zespołu Budownictwa Ogólnego i Przemysłowego, później Zakładu Budownictwa Ogólnego Rolniczego i Przemysłowego, **Dziekana Wydziału Budownictwa Lądowego (1971—1974)**, **Dyrektora Instytutu Budownictwa (1974—1978) i (1980—1982)**, **Dziekana Wydziału Inżynierii Lądowej i Sanitarnej (1982—1984)** oraz funkcję Prorektora ds. Nauczania i Wychowania w latach 1984—1990.

Ze szczególną łatwością łączył Doc. dr inż. Henryk Wierowski obowiązki nauczyciela akademickiego z pracą zawodową inżyniera budownictwa lądowego. W niepełnym wymiarze, podczas całego okresu pracy w Uczelni, pracował w wielu biurach projektów.

Był inicjatorem powołania Zespołu Rzecznawców PZiTb w Koszalinie. W zakresie badawczym, przez wiele lat zajmował się problematyką przechowania ziemniaków w regionie koszalińskim. Opublikował na ten temat kilkanaście prac i wygłosił szereg referatów na konferencjach, z których 4 były zorganizowane z Jego inicjatywy. W 1980 roku był organizatorem Letniej Szkoły Budownictwa Rolniczego. Był recenzentem kilku prac doktorskich. Duża liczba Komisji uczelnianych, w których czynnie działał oraz liczne nagrody, wyróżnienia i odznaczenia świadczą o Jego zaangażowaniu w sprawę powszechnego kształcenia młodzieży, jak i uznanej życzliwości w środowisku akademickim.

Prof. dr hab. inż. KAZIMIERZ BERLIŃSKI (ur. 1921 r.)

Służbę nauczyciela akademickiego rozpoczyna w 1950 r. w Olsztynie, w obecnej Akademii Rolniczo-Technicznej. W 1960 r. doktoryzuje się, w 1967 r. habilituje, a w 1974 r. uzyskuje tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego. Specjalizuje się w dyscyplinach: ochrona roślin i ochrona środowiska.

W 1975 podejmuje pracę w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Koszalinie i rozpoczyna organizowanie Instytutu Inżynierii Środowiska i kierunku studiów inżynieria środowiska. Przez szereg lat pełni funkcje: Kierownika Zakładu Biologii i Chemii Sanitarnej, **Dyrektora Instytutu Inżynierii Środowiska**, oraz przez jedną kadencję Prorektora ds. Nauczania i Wychowania.

Wypromował trzech doktorów, patronował trzem habilitacjom, recenzował wiele prac doktorskich i habilitacyjnych, opiniował wnioski na tytuły profesora.

W dorobku publikacyjnym posiada ponad dwieście pozycji (rozprawy, artykuły naukowe i popularne, podręczniki, opracowania dydaktyczne, ekspertyzy, instrukcje, informacje itp.).

Jest autorem pierwszego programu rekultywacji i zagospodarowania Jeziora Jamno oraz programu Północno Zachodnie „Zielone Płuca Polski”. Wieloletni redaktor „Koszalińskich Studiów i Materiałów”.

Członek Komitetów PAN, Towarzystw Naukowych i Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych. Przewodniczący Wojewódzkiego Komitetu Ochrony Przyrody przy Wojewodzie Koszalińskim. Aktywny działacz i popularyzator ochrony przyrody i krajobrazu Pomorza Środkowego.

Prof. nadzw. dr hab. JÓZEF MALEJ (ur. 1928)

Ukończył studia wyższe w 1958 r. na Uniwersytecie im. M. Kopernika w Toruniu, Wydział Biologii i Nauki Ziemi. Na tej Uczelni uzyskał w 1964 roku stopień doktora nauk przyrodniczych. Stopień doktora habilitowanego uzyskuje w 1978 roku na Wydziale Rybactwa Morskiego i Technologii Żywności, Akademii Rolniczej w Szczecinie.

Po studiach pracował w Instytucie Rybactwa Śródlądowego (Wałcz, 1953—1956), w nadzorze sanitarnym Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Słupsk, 1956—1966), w Instytucie Ziemniaka w Boninie (1966—1971).

W 1971 roku zostaje zatrudniony w Wyższej Szkole Inżynierskiej — Wydział Budownictwa, na stanowisku adiunkta w Zespole Chemii. W powołanym Instytucie Środowiska pracuje na stanowisku docenta kontraktowego (1974—1979), a od 1979 roku na stanowisku docenta etatowego. W latach 1974—1980 pełnił funkcje: **V—ce Dyrektora Instytutu Inżynierii Środowiska ds. Nauczania i Wychowania, Dyrektora tegoż Instytutu (1981—1982)** i Kierownika Zakładu Technologii Wody i Ścieków (1974—1983). Na utworzonym Wydziale Inżynierii Lądowej i Sanitarnej pełnił funkcję Prodziekana ds. Studiów dla Pracujących (1984—1987) i Kierownika Zakładu Wodociągów i Kanalizacji (1983—1990).

W roku 1990 zostaje powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Zakładzie Technologii Wody, Ścieków i Odpadów.

Główne kierunki rozwoju naukowego Profesora Józefa Maleja:

- wpływ ścieków na całokształt stosunków przyrodniczych w rzekach i jeziorach,

- eksploatacja oczyszczalni ścieków, a zwłaszcza rowów cyrkulacyjnych,
- doczyszczanie ścieków z zastosowaniem procesu filtracji.

Ważniejsze osiągnięcia:

- opracowanie i opublikowanie zasad projektowania i eksploatacji rowów cyrkulacyjnych,
- liczne zastosowania w praktyce projektowej nowatorskich rozwiązań chronionych świadectwami patentowymi,
- wieloletnie wyniki badań laboratoryjnych i poligonowych zastosowane w tematach użyteczno-wdrożeniowych dla potrzeb gospodarki narodowej.

Dorobek publikacyjny Profesora zawiera 4 monografie i ponad 40 publikacji w formie artykułów i referatów.

W latach 1974—1980 był członkiem Sekcji Zoologii Komitetu Badań Morza PAN, a w latach 1987—1988 członkiem Rady Głównej Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Prof. nadzw. dr hab. inż. JERZY MADEJ (ur. 1935 r.)

Studia wyższe ukończył w 1958 r. na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Gdańskiej. Pracę zawodową rozpoczął już w roku 1956 w Instytucie Budownictwa Wodnego PAN w Gdańsku, pracując kolejno na stanowisku asystenta, starszego asystenta i adiunkta (po uzyskaniu w 1968 r. stopnia naukowego doktora nauk technicznych). Stopień doktora habilitowanego uzyskuje w roku 1979 na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej.

Od roku 1976 pracuje w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Koszalinie, początkowo na stanowisku docenta, a od roku 1990 na stanowisku profesora nadzwyczajnego. W latach 1978—80 był **Dyrektorem Instytutu Budownictwa**, w okresie od września 1981 do stycznia 1982 Prorektorem ds. Nauczania i Wychowania, a w kadencji 1987—1990, **Dziekanem Wydziału Inżynierii Lądowej i Sanitarnej**. W latach 1981—1991 pełnił funkcję Kierownika Zakładu Geotechniki.

Głównymi kierunkami zainteresowań naukowych Profesora Jerzego Madeja są:

- badania wytrzymałości gruntów,
- analiza nośności podłoża uwarstwionego,
- metody analizy stateczności zboczy,
- metody wzmacniania gruntów słabych,
- stosowanie metod komputerowych w geotechnice.

Ważniejsze osiągnięcia z tego zakresu to: opracowanie metody wymiarowania fundamentów bezpośrednich na podłożu uwarstwionym, opracowanie programów obliczeniowych do analizy stateczności zboczy metodami uproszczonymi i dokładnymi, liczne ekspertyzy z zakresu geotechniki dla potrzeb przemysłu oraz uruchomienie, jedyne w Polsce, aparatu pierścieniowego do badania rezydualnej wytrzymałości gruntów.

Dorobek publikacyjny Profesora Jerzego Madeja, aktualnie Senatora RP, stanowią: książka pt. "Metody sprawdzania stateczności zboczy" oraz artykuły i referaty w liczbie ponad 50. Jest promotorem jednej pracy doktorskiej. Od roku 1978 jest członkiem Sekcji Mechaniki Gruntów i Skał oraz Fundamentowania KILiW PAN.

Doc. mgr inż. JERZY SMOLEŃSKI (ur. 1920 r.)

Studia wyższe ukończył w 1949 r. na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Gdańskiej. W 1948 roku rozpoczyna pracę, jako nauczyciel akademicki, w Politechnice Gdańskiej przechodząc kolejno stopnie: asystenta, adiunkta, zastępcy profesora, starszego wykładowcy do stanowiska docenta. W latach 1954—1960 pełni funkcję Prodziekana, a następnie Dziekana Wydziału Budownictwa Lądowego Politechniki Gdańskiej. Przez cztery lata jest Pełnomocnikiem Rektora Politechniki Gdańskiej ds. Młodzieży, a w latach 1967—1968 zostaje Pełnomocnikiem Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego ds. organizacji Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Koszalinie.

Pełniąc funkcję Rektora WSIInż. przez okres pierwszych 10 lat jej istnienia (1968—1978) wykazał się Docent olbrzymim kunsztem w pracy organizatorskiej:

- powiększył pow. użytkową obiektów dydaktycznych i socjalnych z ok. 11 tys. m² do 36 tys. m² w czasie swojej kadencji poprzez:
- zbudowanie 3 domów studenckich na 994 miejsc,
- zbudowanie hotelu asystenta na 115 mieszkań i stołówki studenckiej o przepus-towości ponad 2 tys. posiłków obiadowych dziennie,
- zbudowanie 3 kondygnacyjnego budynku dla potrzeb Instytutu Inżynierii Materiałowej, budynku i hali laboratoryjnej dla Instytutu Konstrukcji i Eks-ploatacji Maszyn oraz wybudowanie szeregu mniejszych pawilonów,
- przebudowę istniejącego internatu Studium Nauczycielskiego na potrzeby dydaktyczne.

Ponadto,

- wybudowanie, do stanu surowego, nowoczesnej hali sportowej,
- doprowadzenie do sytuacji umożliwiającej, rozpoczęcie w 1978 roku, budowę

obiektów Uczelni na nowym terenie przy ul. Gdańskiej. Okres zabiegów o ten 18 - hektarowy teren, blokowany planem urbanistycznym miasta, wraz z czasem niezbędnym na prace przygotowawcze i opracowanie dokumentacji technicznej — trwał około 6 lat;

- przyczynił się do porównywalnego z innymi Uczelniami w kraju, wyposażenia WSIInż. w nowoczesny sprzęt laboratoryjny i badawczy,
- pozyskał i umożliwił rozwój własnej kadry naukowej Uczelni, z 17 nauczycieli w roku 1968 do liczby ponad 240 w 1978 r., w tym 2 profesorów, 32 docentów i 20 doktorów, zapewniając większości z nich dobre warunki mieszkaniowe.

Po zakończonym okresie kierowania Uczelnią, który to okres należy zaliczyć do bardzo wydajnych i znaczących w jej historii, podjął się Docent Jerzy Smoleński obowiązków Dyrektora naczelnego Kombinatoru Budownictwa Ogólnego w Słupsku (1979—1981 r.).

W kadencji 1984—1987 był Dziekanem Wydziału Inżynierii Lądowej i Sanitarnej, w latach 1988—1991 Prodziekanem tegoż Wydziału oraz wieloletnim Kierownikiem Zakładu Konstrukcji Metalowych i Specjalnych.

Poza głównymi zajęciami na Uczelniach, wykorzystywał Docent swą wiedzę zawodową przy projektowaniu i realizacji wielu obiektów, jak np. kierowanie budową stalowego wiaduktu w Gdyni, sporządzenie projektów konstrukcyjnych banku w Gdańsku i chłodni w Kołobrzegu, odbudowę hangarów k. Malborka i hal przemysłowych w Elblągu. Ponadto był specjalistą, konsultantem i weryfikatorem w zakresie konstrukcji w kilku biurach projektów Gdańska.

W ramach działalności naukowo-badawczej jest Doc. mgr inż. Jerzy Smoleński autorem kilku opracowań (artykuły, referaty) dotyczących pracy stalowych zamknięć wodnych, pomiarów tensometrycznych i plastycznych właściwości stali. Jest współautorem kilku wydań „Tablic do projektowania konstrukcji metalowych” i autorem podręcznika „Stalowe zamknięcia wodne”. W uznaniu osobistego wkładu w organizację życia naukowego i dydaktycznego na Politechnice Gdańskiej i Wyższej Szkole Inżynierskiej w Koszalinie otrzymał kilkakrotnie nagrodę Ministra oraz został wyróżniony wieloma odznaczeniami państwowymi, resortowymi i przyznanymi z inicjatywy organizacji społecznych.

Prof. dr inż. JAN FILIPKOWSKI (ur. 1929 r.)

Pracę podstawową w charakterze nauczyciela akademickiego podjął w 1953 r., pracując kolejno na stanowiskach: asystenta, adiunkta, docenta, profesora nadzwyczajnego i profesora zwyczajnego. W 1964 r. doktoryzuje się, do roku 1968 pracuje w Politechnice Gdańskiej. Po uzyskaniu stanowiska docenta przechodzi do pracy w nowo powołanej Wyższej Szkole Inżynierskiej w Koszalinie. Tworzy od podstaw Katedrę Mechaniki Budowli, współuczestniczy w tworzeniu Międzyzakładowego Laboratorium Wytrzymałości i Konstrukcji Budowlanych oraz Ośrodka Elektronicznej Techniki Obliczeniowej. W 1978 roku uzyskuje tytuł profesora nadzwyczajnego.

Pełniąc funkcję Rektora Uczelni w kadencji 1978—1981 doprowadził Profesor do uporządkowania wielu spraw i przyspieszenia rozwoju Uczelni. Godnym podkreślenia jest zorganizowanie Zaocznego Studium Doktoranckiego przy współudziale Politechniki Gdańskiej i powiększanie bazy lokalowej Uczelni poprzez kontynuowanie budowy hali sportowej, budowę hali ogólnotechnicznej oraz realizację inwestycji na nowym terenie Uczelni przy ul. Gdańskiej.

Efektywność w działaniu okazał Profesor również pełniąc funkcję **Dziekana Wydziału Inżynierii Lądowej i Sanitarnej w kadencji 1990—1993**. Tutaj na uwagę zasługują:

- prace związane z rozwojem dwustopniowego systemu studiów zakończone opracowaniem nowych siatek studiów,
- zorganizowanie bazy lokalowej i sprzętowej łącznie z powołaniem Laboratorium Techniki Budowlanej współpracującego z ITB w Warszawie,

- utworzenie Wydziałowej Pracowni Komputerowej,
- inicjatywa i osobisty udział w zorganizowaniu i przeniesieniu do budynków przy ul. Raławickiej Biblioteki Głównej Uczelni.

Przez cały okres pracy w Szkolnictwie Wyższym Profesor starał się godzić pracę związaną ściśle z zawodem inżyniera budownictwa lądowego. Działalność Profesora w tym zakresie jest duża i różnorodna. Najlepiej o niej świadczą realizacje budowlane jak np. odbudowany kościół Św. Józefa w Gdańsku, nowy kościół w Laskach pod Bydgoszczą, renowacje kościołów w Grupie Górnej, Milanówku, Ilawie, Koronowie, Łebie i Kodniu. Do rozwiązań innych, o charakterze unikalnym, można zaliczyć przekrycie amfiteatru w Koszalinie, przekrycie sztucznego lodowiska w Bydgoszczy oraz modernizację tekstylnego przekrycia amfiteatru w Połczynie Zdroju. Te ostatnie rozwiązania były inspiracją do szeregu prac naukowych i prac doktorskich.

Tematyka naukowa Profesora w większości oscyluje wokół zagadnień stosowanych, przydatnych w bezpośredniej praktyce inżynierskiej. Podobnie rzecz przedstawia się z pracami doktorskimi i habilitacyjnymi, których Profesor był promotorem lub opiekunem. Dorobek naukowy Profesora, łącznie z ekspertyzami, zawiera ponad sto pozycji. Pięćdziesiąt osiem prac ukazało się drukiem, z których znaczna część przedstawiona jest w czasopismach zagranicznych i krajowych o wysokiej randze naukowej.

Profesor jest promotorem pięciu prac doktorskich. Jeden z jego doktorów uzyskał już tytuł profesora, a drugi, po uzyskaniu stopnia naukowego doktora habilitowanego, pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Od roku 1976 Profesor jest członkiem Sekcji Mechaniki Konstrukcji Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN.

Za swoją działalność naukową, dydaktyczną, organizacyjną i zawodową Profesor uzyskał — mimo, że nigdy nie należał do żadnej partii politycznej — szereg nagród, odznaczeń i wyróżnień zarówno resortowych, jak też regionalnych.

2.2. Ważniejsze wydarzenia w życiu Wydziału

Wyższa Szkoła Inżynierska w Koszalinie została powołana Zarządzeniem Rady Ministrów w dniu 8 marca 1968 roku. Struktura organizacyjna Uczelni zawierała dwa wydziały: Mechaniczny i Budownictwa Lądowego. Zadaniem obydwu wydziałów było kształcenie fachowców dla potrzeb rozwijającego się przemysłu i budownictwa regionu koszalińskiego, w którym procent zatrudnienia inżynierów wynosił 3,9 i daleko odbiegał od średniej krajowej.

Rektorem Uczelni mianowano doświadczonego organizatora i pedagoga, wieloletniego pracownika naukowego Politechniki Gdańskiej Doc. mgra inż. Jerzego Smoleńskiego, który 5 października 1968 roku dokonał pierwszej inauguracji roku akademickiego w koszalińskiej WSIInż.

Pierwszy Rektor WSIInż. Doc. mgr inż. Jerzy Smoleński otwiera rok akademicki 1968/69

Wizyta Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego Prof. Henryka Jabłońskiego (1968 r.)

Egzaminy wstępne (1968 r.)

Wykład inauguracyjny na temat współczesnych form budownictwa rolniczego wygłosił Prof. dr inż. arch. Andrzej Rzymkowski z Wydziału Budownictwa Lądowego.

Pierwszym Dziekanem Wydziału Budownictwa Lądowego został Doc. dr inż. Leopold Jastrzębski, pracownik naukowy Politechniki Gdańskiej.

Na zapotrzebowanie regionu koszalińskiego w kadre inżynierską, otwarto na Wydziale dwie specjalności „Budownictwo Miejskie i Przemysłowe” oraz „Budownictwo Rolne”. Skład kadry naukowo-dydaktycznej w pierwszym roku istnienia Wydziału był następujący:

- 1 profesor zwyczajny,
- 3 docentów,
- 3 starszych wykładowców,
- 2 wykładowców.

Na pierwszy rok studiów przyjęto 90 studentów, w tym 30 na studia wieczorowe. Poczynając od roku akademickiego 1969/70 rozpoczęto też nabór na studia zaoczne. Zajęcia dydaktyczne prowadzone były według planu studiów na poziomie inżynierskim. Studia dzienne zawodowe trwały 4 lata, zaś wieczorowe i zaoczne 5 lat. Podstawowymi jednostkami organizacyjnymi, w zakresie pracy dydaktycznej i naukowej, były zespoły przedmiotowe i pracownie grupujące pracowników naukowych o zbliżonej specjalności.

Zarządzeniem Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z dnia 5 lipca 1968 roku utworzono na Wydziale Budownictwa następujące Zespoły i Pracownie:

1. Zespół Matematyki — Kierownik Mgr Janina Kowalczyk
2. Zespół Chemii Ogólnej — Kierownik Mgr Zygmunt Cybulski
3. Zespół Mechaniki Budowli — Kierownik Doc. dr inż. Jan Filipkowski
4. Zespół Fundamentowania i Geodezji — Kierownik Doc. dr inż. Leopold Jastrzębski
5. Zespół Technologii Materiałów i Elementów Budowlanych — Kierownik Dr inż. Stefan Marcinkowski
6. Zespół Budownictwa Ogólnego i Przemysłowego — Kierownik Dr inż. Henryk Wierowski
7. Zespół Konstrukcji Budowlanych — Kierownik Mgr inż. Wacław Witkiewicz
8. Zespół Organizacji i Ekonomiki Budowlanej — Kierownik vacat
9. Pracownia Chemii — Kierownik vacat
10. Pracownia Mechaniki Gruntów i Geodezji — Kierownik vacat
11. Pracownia Technologii Elementów Budowlanych — Kierownik vacat
12. Pracownia Mechaniki i Konstrukcji Budowlanych — Kierownik Dr inż. Franciszek Grabarski.

Pracownicy naukowo-dydaktyczni Wydziału, poza realizacją procesu dydaktycznego, od pierwszego roku istnienia Uczelni rozwijali działalność naukowo-badawczą i popularyzatorską w ścisłym powiązaniu z potrzebami regionu. Ilustracją tego była działalność naukowo-badawcza i usługowa na rzecz gospodarki województwa w postaci nieniszczących badań konstrukcji oraz wielu

ekspertyz i orzeczeń dla przemysłu i budownictwa. Wyjątkową aktywność w tym zakresie przejawiał Doc. dr inż. Jan Filipkowski obecny Dziekan Wydziału. Swoją pasją inżynierską fascynował młodych pracowników Zespołu, spośród których znaczna część uzyskała w krótkim czasie stopnie naukowe.

Pracownicy naukowi Wydziału włączyli się w charakterze konsultantów do prac projektowych, prowadzonych przez koszalińskie biura projektów. Przy znaczącym udziale pracowników Wydziału zorganizowano w czerwcu 1969 roku „Dni Techniki”, z okazji których pracownicy naukowi Uczelni popularyzowali zagadnienia techniki w środowisku koszalińskim. Zwyczaj ten kontynuowany jest do chwili obecnej.

Kadencja 1971—1974

Na stanowisko Dziekana powołany został Doc. dr inż. Henryk Wierowski, zaś na stanowiska docenta: Dr inż. Stefan Marcinkowski, Dr inż. Zdzisław Piątek i Dr inż. Juliusz Milewski (docent kontraktowy).

Na Wydziale otwarto następną, już trzecią, specjalność „Inżynierii Komunalnej”, dostosowując się do zapotrzebowania gospodarki w regionie. Istniejące już porozumienie o współpracy z Koszalińskim Zjednoczeniem Budownictwa i Oddziałem Wojewódzkim NOT poszerzono o następne Zrzeszenia, Zjednoczenia i Przedsiębiorstwa.

Rozpoczęły się wymienne studenckie praktyki zagraniczne z Uczelnią w Cottbus.

W zakresie rozwoju własnej kadry naukowej rozpoczęto starania o przydział problemów węzłowych, ważnych również dla gospodarki krajowej, poprzedzone szkoleniem młodych pracowników nauki na seminariach w Zespołach i seminariach organizowanych centralnie w okresie wakacyjnym. Inicjującą, badania własne, grupę prac badawczych stanowiły tematy i zagadnienia wpływające do Zakładów Doświadczalnych — Gospodarstwa Pomocniczego.

Inauguracja roku akademickiego 1972/73 miała szczególnie uroczysty charakter, ponieważ w czasie immatrykulacji nowo przyjętych studentów, wręczono 32 dyplomy inżynierskie pierwszym absolwentom Wydziału.

W wyniku reformy studiów technicznych w Polsce, na I roku studiów podjęto jednolity, magisterski system studiów trwających 4,5 roku. Uprawnienia takie decyzją Ministerstwa Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki uzyskały: specjalność Technologia i Organizacja Budownictwa na kierunku „Budownictwo” i specjalność Urządzenia Sanitarne na kierunku „Inżynieria Środowiska”. Lata wyższe kontynuowały studia na poziomie inżynierskim.

Na stanowiska docentów kontraktowych zostali powołani: Dr Leszek Mindur i Dr Józef Malej. Mgr Janusz Bielak jako pierwszy pracownik naukowo-dydaktyczny Wydziału uzyskał stopień doktora nauk ekonomicznych w Szkole Głównej Planowania i Statystyki (Warszawa 1972).

Działalność naukowo-badawcza Wydziału koncentrowała się głównie na dwóch tematach węzłowych dotyczących badań konstrukcji cienkościennych i kon-

strukcji fundamentowych. Tematyką tą zajmowały się wieloosobowe zespoły skupiające pracowników z różnych Zespołów jako jednostek organizacyjnych Wydziału.

W zakresie organizacyjnym w miejsce istniejącej Pracowni Chemii utworzono Zakład Chemii Sanitarnej, której kierownikiem został Doc. dr Józef Malej. Zmienione centralnie przepisy o finansowaniu szkół wyższych, stan kadrowy oraz liczba studentów skłoniły kierownictwo Uczelni do podjęcia prac nad dalszymi zmianami struktury organizacyjnej. Dotychczasowa, dwuwydziałowa struktura przestała odpowiadać dalszym planom rozwoju formujących się kierunków studiów. Stosowny wniosek uzyskał aprobatę resortu i Minister Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki zarządzeniem Nr 73/Org. z dnia 4 września 1974 r. powołał w Uczelni 5 instytutów na prawach wydziałów:

Instytut Budownictwa

Instytut Inżynierii Środowiska

Instytut Inżynierii Materiałowej

Instytut Konstrukcji i Eksploatacji Maszyn

Instytut Techniki Wytwarzania

Jednostkami Międzyinstytutowymi były:

Studium Języków Obcych,

Studium Nauk Społeczno-Politycznych,

Studium Wojskowe,

Studium Wychowania Fizycznego i Sportu,

zaś jednostkami o ogólnouczelnianym zakresie działania:

Ośrodek Elektronicznej Techniki Obliczeniowej,

Zakład Nowych Technik Nauczania,

Biblioteka Główna.

Tak więc po sześcioletnim okresie funkcjonowania zakończyły formalnie swe istnienie Wydziały i funkcje dziekańskie, natomiast powstały Instytuty, którymi zarządzali Dyrektorzy Instytutów.

Kadencja 1974—1978

Rok akademicki 1974/75 rozpoczęto z uprawnieniami do prowadzenia studiów magisterskich (4,5-letnich) na wszystkich kierunkach i specjalnościach, tj. na kierunku „Budownictwo” w specjalnościach:

Konstrukcje Budowlane i Inżynierskie oraz Technologia i Organizacja Budownictwa i na kierunku „Inżynierii Środowiska” w specjalności:

Urządzenia Sanitarne.

Na stanowiska Dyrektorów Instytutów powołani zostali:

Doc. dr inż. Henryk Wierowski w Instytucie Budownictwa oraz Prof. dr hab. inż.

Kazimierz Berliński w Instytucie Inżynierii Środowiska. W miejsce dotychczasowych Zespołów i Pracowni Wydziału pojawiły się w każdym Instytucie Zakłady i Laboratoria.

Czyn społeczny na terenie Uczelni (1977 r.)

Zakład Matematyki — Kierownik Doc. dr Ludwik Cendrowski

Zakład Mechaniki Budowli — Kierownik Doc. dr inż. Jan Filipkowski

Zakład Technologii Materiałów Budowlanych — Kierownik Doc. dr inż. Stefan Marcinkowski

Zakład Budownictwa Ogólnego, Rolniczego i Przemysłowego — Kierownik Doc. dr inż. Henryk Wierowski

Zakład Ekonomiki i Organizacji — Kierownik Doc. dr Janusz Bielak

Zakład Podłoża i Fundamentów — Kierownik Doc. dr inż. Leopold Jastrzębski

Zakład Konstrukcji Metalowych i Specjalnych — Kierownik Doc. mgr inż. Smoleński

Zakład Konstrukcji Betonowych — Kierownik Doc. dr inż. Zdzisław Piątek

Zespół Laboratoriów Instytutu w skład którego wchodziły:

— Laboratorium Mechaniki i Wytrzymałości Materiałów,

— Laboratorium Konstrukcji Budowlanych,

— Laboratorium Podłoża, Fundamentów i Geologii,

— Laboratorium Materiałów Budowlanych.

Zajęcia w Laboratorium Instytutu Inżynierii Środowiska

Zakład Geodezji — Kierownik Doc. dr inż. Juliusz Milewski

Zakład Biologii i Chemii Sanitarnej — Kierownik Prof. dr hab. inż. Kazimierz Berliński

Zakład Technologii Wody i Ścieków — Kierownik Doc. dr Józef Malej

Zakład Energetyki i Klimatyzacji — P. O. Kierownika Mgr Zbigniew Cierpisz.

Z rozpoczęciem tego roku akademickiego na stanowiska docentów kontraktowych zostali powołani Dr Janusz Bielak i Dr Zygmunt Cybulski.

Podjęta już wcześniej praca naukowo-badawcza w ramach problemów węzłowych zaczęła przynosić rezultaty. Prace doktorskie obronili:

Mgr inż. Lesław Macieik, Mgr Elżbieta Filipow-Ciskowska, Mgr inż. Waclaw Witkiewicz, Mgr inż. Zbigniew Cierpisz, Mgr inż. Józef Falkowski, Mgr inż. Szymon Pałkowski.

Rozwój właściwej kadry naukowej umożliwił następnie zwiększenie naboru kandydatów stąd poczynając od roku akademickiego 1976/77 obydwie Instytuty mają już ponad tysiąc studentów.

Nawiązano kontakt z Węgry, gdzie znaczna liczba studentów po drugim roku studiów zaczęła odbywać praktykę zawodową. Wielu studentów współuczestniczyło w organizacji letnich obozów naukowych.

W zakresie prac naukowo-badawczych w Instytucie Budownictwa realizowano w tym czasie 2 problemy rządowe, 2 węzłowe i 4 resortowe oraz prace naukowe własne w liczbie 21. Na stażach naukowych zagranicznych przebywało 6 pracowników naukowo-dydaktycznych.

Analogicznie w Instytucie Inżynierii Środowiska prowadzono 6 tematów prac naukowych własnych zaś na stażach naukowych zagranicznych przebywało 4 pracowników naukowo-dydaktycznych. Na stanowisko docenta kontraktowego został powołany Dr inż. Zbigniew Cierpisz.

W lipcu 1978 roku Doc. dr inż. Jan Filipkowski, jako pierwszy pracownik w Uczelni, uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego nauk technicznych. Bezpośrednio po tym Minister Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki powołał Prof. dr inż. Jana Filipkowskiego na stanowisko Rektora Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Koszalinie.

Kadencja 1978—1981

Dyrektorem Instytutu Budownictwa na tę kadencję został Doc. dr inż. Jerzy Madej (do 16. 10. 1980) później Doc. dr inż. Henryk Wierowski, zaś Dyrektorem Instytutu Inżynierii Środowiska został Prof. dr hab. inż. Kazimierz Berliński.

Dyrekcje Instytutów nakreśliły plany pracy, które dotyczyły:

- podwyższenia poziomu prac naukowo-badawczych, a tym samym rozwoju własnej kadry naukowej,
- zwiększenia uczestnictwa pracowników w stażach krajowych i zagranicznych oraz w konferencjach naukowych,
- podniesienia dyscypliny studiów i wyników nauczania.

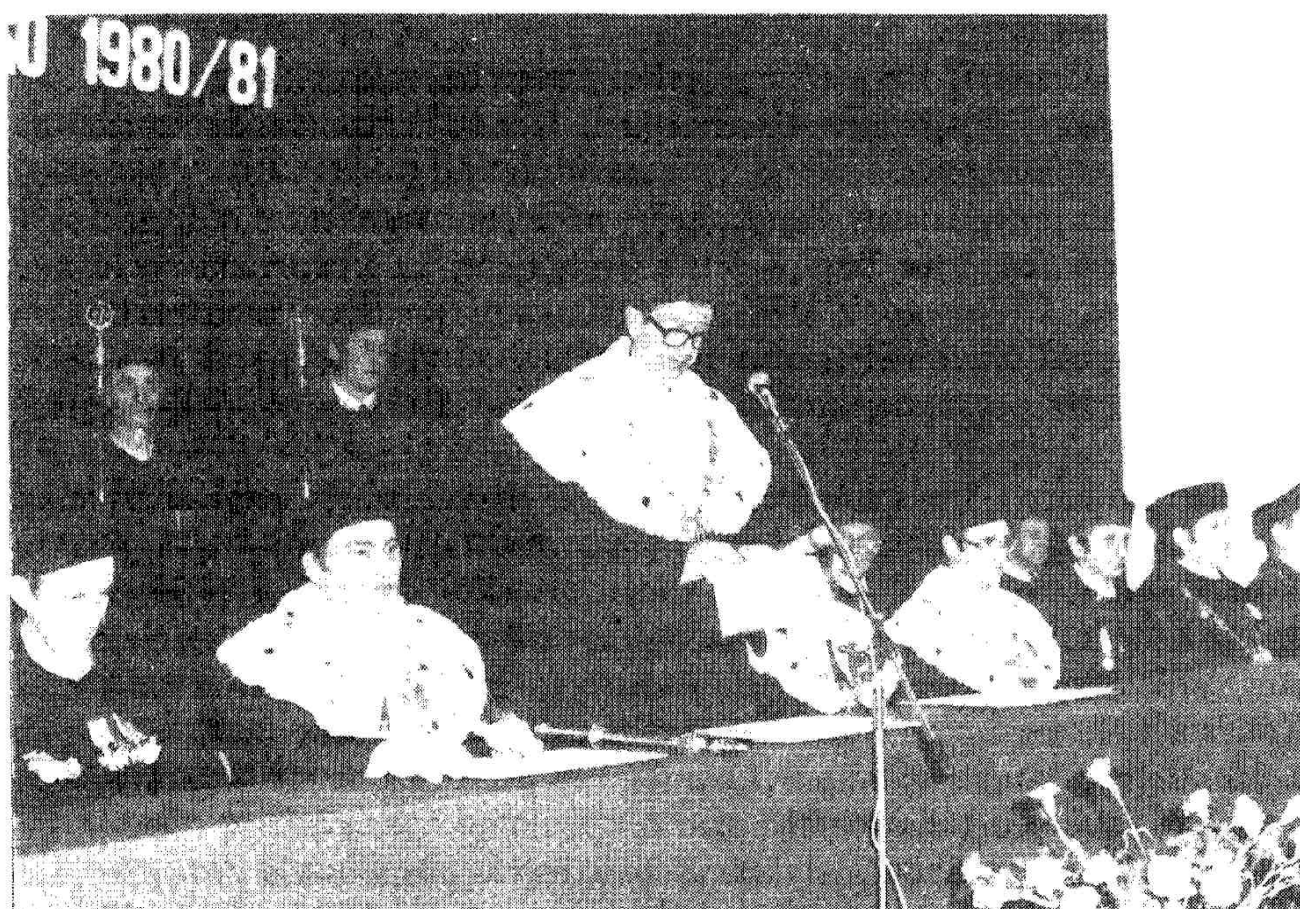
Rady Instytutów skupiły też uwagę na pracach związanych z modernizacją planów studiów i programów nauczania. Powołane przez nie komisje ds. programów studiów, po analizie szeroko rozpropagowanej ankiety, skierowały do Rektora m. in. następujące wnioski:

- modernizacja planów studiów i programów nauczania winna być procesem ciągłym i obejmować również studia dla pracujących,
- łącznie ze zmianami godzinowymi winny następować zmiany treści programowych przedmiotów,
- indywidualny tok studiów stosować sporadycznie, w stosunku do młodzieży wyjątkowo zdolnej,
- wyznaczyć tylko dwa kierunki dyplomowania:
„Konstrukcje Budowlane i Inżynierskie” oraz „Technologia i Organizacja Budownictwa” w Instytucie Budownictwa, zaś „Urządzenia Sanitarne” w Instytucie Inżynierii Środowiska,

- zmian w planach studiów dokonać po uprzednich zmianach w bloku przedmiotów społeczno-politycznych, szkoleniu wojskowym i przedmiotach humanistycznych,
- utrzymać 5 letnie studia z 16 tygodniowym semestrem nauczania.

Dyrekcja Instytutu Inżynierii Środowiska (kadencja 1978—1981)

Rektor WSInż. — Prof. dr inż. Jan Filipkowski wygłasza przemówienie inauguracyjne

Na stanowisko docenta kontraktowego powołano w 1978 r. Dr inż. arch. Jadwigę Dunajewską.

W czasie trwania tej kadencji rozwinięto szeroko akcję organizowania obozów naukowych dla studentów.

Młodym pracownikom nauki zorganizowano stacjonarne studia doktoranckie obsługiwane przez wysokiej klasy profesorów z Politechniki Gdańskiej.

Centralna Komisja Kwalifikacyjna zatwierdziła pracę habilitacyjną Doc. dr inż. Jerzego Madeja.

Poczynając od roku 1980 nasiliły się szerokie dyskusje na temat zmiany ordynacji wyborczej do wszelkiego rodzaju władz uczelnianych.

W wyniku nowej ordynacji wyborczej Rektorem Uczelni na trzyletnią kadencję został wybrany Dyrektor Instytutu Techniki Wytwarzania Wydziału Mechanicznego, Doc. dr hab. inż. Józef Borkowski.

Kadencja 1981—1984

Na Dyrektora Instytutu Budownictwa wybrano Doc. dr inż. Henryka Wierowskiego, a Dyrektorem Instytutu Inżynierii Środowiska został Doc. dr hab. Józef Malej.

Stan kadry naukowo-dydaktycznej Instytutów na początku roku akademickiego 1980/81 był już znaczący, bowiem kilku pracowników z innych Uczelni podjęło pracę na pełnych etatach, m. in. Doc. dr hab. Wiesław Skubała, Doc. dr hab. Eugeniusz Michalski oraz Doc. kontraktowy dr Kazimierz Sobolewski i Dr Anna Sobolewska.

Rok akademicki 1981/82 był rokiem szeroko zakrojonej dyskusji nad projektem nowej struktury organizacyjnej Uczelni z ukierunkowaniem na utworzenie struktury wydziałowej. Przewodniczącym Komisji ds. reorganizacji został Doc. dr inż. Zdzisław Piątek, który przedstawił projekt nowej struktury organizacyjnej Instytutu Budownictwa polegającej na utworzeniu Wydziału Budownictwa Lądowego z dwoma kierunkami studiów: konstrukcyjnym i technologiczno-organizacyjnym. Jednostkami organizacyjnymi Wydziału byłyby Katedry prowadzące działalność zarówno dydaktyczną, jak i naukowo-badawczą.

Przyszłe Katedry — w stosunku do istniejących Zakładów — powinny mieć większy potencjał naukowo-badawczy z samodzielnym pracownikiem naukowym w roli Kierownika. W dalszej części projektu Komisja zaproponowała wykaz Katedr, a dla celów koordynacji prac naukowo-badawczych sugerowała powołanie zespołów obejmujących Katedry o zbliżonej tematyce naukowej. Komisja była też za utrzymaniem aktualnego Zespołu laboratoriów, jednak z propozycją ich podziału na Laboratoria przydzielone do odpowiednich zespołów naukowo-badawczych.

W maju 1981 roku Rada Instytutu Budownictwa postulowała zwołanie nadzwyczajnego posiedzenia Senatu, na którym rozpatrzonoby kwestię pogłębiającej się atmosfery niepokoju w Uczelni utrudniającej codzienną pracę i zmniejszającej efektywność procesu dydaktyczno-wychowawczego.

Centralna Komisja Kwalifikacyjna zatwierdziła prace habilitacyjne: Doc. dr inż. Zdzisława Piątka i Dr inż. Szymona Pałkowskiego, który został powołany na stanowisko docenta etatowego. Rada Instytutu wystąpiła z wnioskiem o nadanie Doc. dr hab. Eugeniuszowi Michalskiemu tytułu profesora nadzwyczajnego w zakresie nauk ekonomicznych.

Inauguracja roku akademickiego 1982/83 odbywała się w zmienionej strukturze organizacyjnej Uczelni. Powstały dwa Wydziały: Inżynierii Lądowej i Sanitarnej oraz Wydział Mechaniczny.

Dziekanem Wydziału Inżynierii Lądowej i Sanitarnej został wybrany Doc. dr inż. Henryk Wierowski.

Połączenie dwóch Instytutów w jeden Wydział Inżynierii Lądowej i Sanitarnej umocniło go kadrowo zwłaszcza, że kilku pierwszych absolwentów Wydziału uzyskało stopień naukowy doktora. W marcu 1983 r. trzech wychowankowie Doc. dr hab. inż. Zdzisława Piątka uzyskali stopnie naukowe doktora nauk technicznych, tj. Mgr inż. Waldemar Borjaniec (z wyróżnieniem), Mgr inż. Waldemar Bierut i Mgr inż. Krzysztof Kuncer. Tegoż roku Rada Wydziału Inżynierii Lądowej i Sanitarnej wystąpiła z wnioskiem o nadanie Doc. dr hab. inż. Zdzisławowi Piątkowi tytułu naukowego profesora nadzwyczajnego. W uzasadnieniu wniosku wysoko oceniano dorobek naukowy, dydaktyczno-wychowawczy i organizacyjny kandydata. Doc. dr hab. inż. Zdzisław Piątek pełnił do tego czasu funkcję prodziekana i dwukrotnie prorektora.

Ponadto prace doktorskie obronili Mgr Wiesława Niemyjska, Mgr Zdzisław Hryniewicz, Mgr Józef Sidorowicz, Mgr Halina Nowak, Mgr Grażyna Malatyńska i Mgr inż. Jerzy Kud, zaś Doc. dr hab. inż. Tadeusz Piecuch wraz z Dr inż. Anną Anielak wyrazili chęć podjęcia pracy na Wydziale. W następnym roku stopnie doktora nauk technicznych uzyskali Mgr inż. Zdzisław Ceynowa i Mgr inż. Zbigniew Sienkiewicz.

Kadencja 1984—1987

Rektorem Uczelni został wybrany ponownie Doc. dr hab. inż. Józef Borkowski, a na Dziekana Wydziału Inżynierii Lądowej i Sanitarnej wybrano Doc. mgr inż. Jerzego Smoleńskiego. Głównymi zamierzeniami władz Wydziału były:

- utrzymanie poprawnych stosunków międzyludzkich,
- nadzorowanie procesu nauczania (poprzez hospitacje) celem jego unowocześnienia,
- organizacja i nadzór działalności badawczej własnej i umownej,
- preferowanie prac umownych na rzecz regionu oraz prac społecznych,
- uaktywnienie młodzieży w organizacjach politycznych i społecznych.

Ponadto powołano na Wydziale Radę Dydaktyczno - Wychowawczą jako organ inspirujący, nadzorujący i opiniujący proces dydaktyczno - wychowawczy.

Nie wszystkie, spośród powyższych, zamierzenia udało się zrealizować zwłaszcza w sferze działalności naukowej z powodu regresu w następstwie drastycznego obniżenia środków finansowych na badania naukowe i zakup aparatury badawczej. Sytuacja ta znacznie ograniczyła tempo rozpoczętych własnych badań naukowych zwłaszcza, że kontakty zagraniczne sprowadziły się praktycz-

nie do indywidualnych powiązań naukowych z tymi ośrodkami. Płonne zatem okazały się zamierzenia nowej Ustawy o Szkolnictwie Wyższym z dnia 4 maja 1982 roku w kwestii uaktywnienia nadmiernej już rzeszy adiunktów.

Niemniej jednak optymistycznie zainaugurowano, pierwsze w roku akademickim 1985/86, posiedzenie Rady Wydziału bowiem Doc. dr hab. inż. Zdzisław Piątek i Doc. dr hab. Eugeniusz Michalski uzyskali tytuły naukowe profesorów nadzwyczajnych. W 1986 roku na stanowisko docenta powołana została Dr hab. inż. arch. Jadwiga Dunajewska.

Kadencja 1987—1990

Rektorem Uczelni został wybrany Prof. dr hab. inż. Zdzisław Piątek zaś Dziekanem Wydziału Inżynierii Lądowej i Sanitarnej Doc. dr hab. inż. Jerzy Madej. Głównymi zamierzeniami nowo wybranych władz były:

- rozwój Wydziału, prowadzący do uzyskania praw doktoryzowania,
- zwiększenie efektywności i sprawności nauczania poprzez egzekwowanie regulaminu studiów zarówno od studentów jak i nauczycieli akademickich,
- rozwój badań własnych i współpracy z przemysłem z przypisaniem większego znaczenia seminariom naukowym,
- poprawa w zakresie wydawniczym na Wydziale.

Kierownictwo Wydziału Inżynierii Lądowej i Sanitarnej (kadencja 1987—1990)

Początek realizacji powyższych zamierzeń przypadł na okres wzmożonych przygotowań do obchodów XX-lecia istnienia Uczelni. Sprawozdawczość i zamierzenia poszczególnych Zakładów w zakresie badań bezumownych nie

nastrajały władz Wydziału optymistycznie. Tym samym rozwój kadry naukowej przedstawiał się również niepokojąco. Wprawdzie w 1988 r. pracę na Wydziale podjął Doc. dr hab. inż. Tadeusz Piecuch i dr Anna Anielak, równocześnie odszedł na emeryturę Prof. dr hab. inż. Kazimierz Berliński wieloletni Dyrektor Instytutu Inżynierii Środowiska, Prorektor Uczelni i zasłużony naukowiec z dziedziny ochrony środowiska. Na stanowisko docenta etatowego powołano Dra hab. Kazimierza Szymańskiego, z Zakładu Biologii i Chemii Sanitarnej, zaś na docenta kontraktowego Dra inż. Zbigniewa Cierpisa.

Proces nauczania (w odniesieniu do nauczycieli akademickich) był skutecznie pobudzany częstymi hospitacjami zajęć przez Dziekana Wydziału. Niemniej nadal utrzymywał się brak zainteresowania ze strony studentów terminowym kończeniem studiów i zdarzały się częste przypadki podejmowania urlopów w celu wykonywania opłacalnej pracy zarobkowej.

Z okazji XX-lecia Uczelni dokonano odsłonięcia tablicy pamiątkowej poświęconej pamięci zmarłego w 1986 roku pierwszego Profesora Wydziału Andrzeja Rzymkowskiego. Wydany został Informator o Wyższej Szkole Inżynierskiej, zorganizowano sesję naukową i zjazd absolwentów Wydziału.

Z początkiem roku akademickiego 1989/90 pracę na Wydziale Inżynierii Lądowej i Sanitarnej podjął Prof. dr inż. Rafał Staszewski z Instytutu Chemii i Technologii Nieorganicznej Politechniki Gdańskiej. Po zatwierdzeniu doktora habilitowanego, na docentów etatowych zostali powołani Dr hab. Józef Sidorowicz i Dr hab. inż. Waldemar Żuchowicki.

Według stanu na 1 stycznia 1990 roku Wydział Inżynierii Lądowej i Sanitarnej zatrudniał 3 profesorów, 13 docentów, 27 adiunktów, 13 starszych wykładowców, 4 wykładowców, 6 starszych asystentów, 6 asystentów, 3 asystentów — stażystów i 21 pracowników naukowo - technicznych. Większość spośród tych nauczycieli akademickich zdobyła stopnie naukowe w okresie zatrudnienia w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Koszalinie. Do tego czasu studia na Wydziale ukończyło około 2 200 absolwentów z tego ponad 1 400 z dyplomem magistra inżyniera zaś pozostali z dyplomem inżyniera. W skład Wydziału wchodziło 11 Zakładów:

1. Zakład Matematyki — Kierownik Doc. dr hab. Józef Sidorowicz
2. Zakład Mechaniki Budowli — Kierownik Prof. dr inż. Jan Filipkowski
3. Zakład Budownictwa i Materiałów Budowlanych — Kierownik Doc. dr inż. Jerzy Wachowiak
4. Zakład Konstrukcji Metalowych — Kierownik Doc. dr hab. inż. Szymon Pałkowski
5. Zakład Konstrukcji Betonowych — Kierownik Prof. dr hab. inż. Zdzisław Piątek
6. Zakład Geotechniki — Kierownik Doc. dr hab. inż. Jerzy Madej
7. Zakład Ekonomiki i Organizacji Budownictwa — Kierownik Dr inż. Piotr Śmiałek
8. Zakład Biologii i Chemii Sanitarnej — Kierownik Doc. dr hab. Kazimierz Szymański

9. Zakład Wodociągów i Kanalizacji — Kierownik Doc. dr hab. Józef Malej
10. Zakład Ogrzewnictwa i Wentylacji — Kierownik Doc. dr inż. Zbigniew Cierpisz
11. Zakład Technologii Ścieków i Utylizacji Odpadów Przemysłowych — Kierownik Doc. dr hab. inż. Tadeusz Piecuch.

Ponadto Zakłady te wspomagane były przez 5 Laboratoriów:

- Międzyzakładowe Laboratorium Wytrzymałości i Konstrukcji Budowlanych,
- Laboratorium Mechaniki Gruntów,
- Laboratorium Wodociągów i Kanalizacji,
- Laboratorium Biologii,
- Laboratorium Chemii Sanitarnej.

Na Wydziale realizowano:

- jednolite studia dzienne magisterskie na kierunkach „Budownictwo” i „Inżynieria Środowiska”,
- studia dla pracujących w systemie zaocznym: inżynierskie, uzupełniające magisterskie i podyplomowe na kierunku „Budownictwo”.

Na kierunku „Budownictwo” w ramach specjalności Konstrukcje Budowlane i Inżynierskie (KBI) obowiązywały następujące kierunki dyplomowania:

- mechanika budowli,
- budownictwo ogólne,
- budownictwo przemysłowe,
- konstrukcje betonowe,
- konstrukcje metalowe,
- konstrukcje drewniane,
- geotechnika.

Na kierunku „Inżynieria Środowiska” w ramach specjalności Urządzenia Sanitarne obowiązywały kierunki dyplomowania:

- wodociągi i kanalizacja,
- ogrzewnictwo i wentylacja,
- oczyszczanie miast.

W sprawach kadrowych utrzymała się tendencja przesuwania adiunktów z dorobkiem naukowym na stanowiska docentów kontraktowych. Na tej zasadzie na stanowiskach docentów kontraktowych zostali zatrudnieni Dr inż. Zdzisław Kurowski i Dr inż. Tadeusz Gruszecki.

Zgodnie z Zarządzeniem Ministerstwa Edukacji Narodowej z dnia 20. 12. 1989 r., powołano Komisję Wydziałową ds. oceny nauczycieli akademickich na podstawie opinii Kierowników poszczególnych Zakładów i Karty ocen pracowników. Oceny te dokonywane były w obecności bezpośrednich przełożonych i stanowiły podstawę uznania przydatności pracowników do dalszej pracy na Wydziale. Wyniki w zakresie oceny pracowników stanowiły podstawę do oceny całego Wydziału w świetle wymagań zmodyfikowanej Ustawy o Szkolnictwie Wyższym z dnia 12 września 1990 r. Według postanowień tej ustawy z dniem 1 października 1990 roku na stanowiskach profesorów nadzwyczajnych zostali zatrudnieni:

Doc. dr hab. inż. Jerzy Madej — Kierownik Zakładu Geotechniki,
Doc. dr hab. Józef Malej — Kierownik Zakładu Wodociągów i Kanalizacji,
Doc. dr hab. inż. Szymon Pałkowski — Kierownik Zakładu Konstrukcji Metalowych
Doc. dr hab. inż. Tadeusz Piecuch — Kierownik Zakładu Technologii Ścieków i Utylizacji Odpadów Przemysłowych
Doc. dr hab. Józef Sidorowicz — pracownik Zakładu Matematyki,
Doc. dr hab. Kazimierz Szymański — Kierownik Zakładu Biologii i Chemii Sanitarnej,
Doc. dr hab. inż. Waldemar Żuchowicki — pracownik Zakładu Ogrzewnictwa i Wentylacji.

Po zatwierdzeniu przez Sejm Ustawy o Szkolnictwie Wyższym nastąpił w Uczelni okres wyjątkowej pracy nad opracowaniem Statutu Uczelni, Regulaminu studiów i Programów nauczania. Zbliżały się opóźnione wybory nowych władz Uczelni i Wydziału.

Dziekan Wydziału Prof. nadzw. dr hab. inż. Jerzy Madej przedłożył sprawozdanie z działalności kierownictwa Wydziału w kończącej się kadencji.

W zakresie dydaktyki: wznowiono rekrutację w specjalności Urządzenia sanitarne oraz opracowano i uwzględniono zmiany w programach nauczania. W okresie trzyletniej kadencji liczba pracowników naukowo-dydaktycznych powiększyła się o 1 prof. nadzw., 3 osoby ze stopniem dra hab., 3 doc. kontraktowych, 7 doktorów oraz 17 asystentów.

Nastąpiła poprawa w działalności studenckiego Koła naukowego „Aqua” oraz wzrosła liczba studentów na studiach dla pracujących. Niestety nie osiągnięto większych efektów w zakresie dyscypliny studiów. Podjęto próbę utworzenia Laboratorium Środowiskowego oraz unowocześniono dwa Laboratoria — Biologii i Chemii Sanitarnej oraz Technologii Ścieków i Utylizacji Odpadów Przemysłowych. Wiele Zakładów dydaktycznych wyposażono w komputery. Nastąpił wyraźny wzrost wszystkich rodzajów publikacji.

Zorganizowano Sesję Naukową z okazji XX—lecia Wydziału.

Kadencja grudzień 1990 — sierpień 1993.

Rektorem Uczelni na tę kadencję został ponownie wybrany Prof. dr hab. inż. Zdzisław Piątek.

Na pierwszym posiedzeniu Rady Wydziału z udziałem władz Uczelni i Dziekana Wydziału Mechanicznego nowo wybrany Dziekan Wydziału Inżynierii Lądowej i Sanitarnej Prof. dr inż. Jan Filipkowski przedstawił program działania w sferze dydaktycznej, kadrowej i naukowej Wydziału na lata 1990/91 — 1992/93. Głównymi тезami tego programu były:

- rozbudowa zaplecza laboratoryjnego z zachowaniem mocnych jednostek organizacyjnych,
- popieranie rozwoju naukowego kadry własnej z działaniami zmierzającymi do pozyskania z zewnątrz pracowników z tytułem bądź stopniem naukowym dra habilitowanego,

Rektor WSIŃz. — Prof. dr hab. inż. Zdzisław Piątek ogłasza otwarcie roku akademickiego 1991/92

- **modernizowanie i unowocześnianie wszystkich programów nauczania oraz zmodernizowanie procesu realizacji prac dyplomowych,**
- **uruchomienie studiów dwustopniowych,**
- **podniesienie ogólnego poziomu dyscypliny dydaktycznej, zarówno studentów jak i pracowników Wydziału,**
- **uzależnienie systemu studenckiej pomocy materialnej od wyników w nauce,**
- **zapewnienie studentom i pracownikom łatwego dostępu do biblioteki uczelnianej poprzez jej rozbudowę i wyposażenie w nowoczesny sprzęt po uprzednim jej przeniesieniu na teren Uczelni,**
- **zapewnienie swobodnej pracy twórczej pracownikom naukowo-dydaktycznym przez zwiększenie liczby pokoi i stworzenie atmosfery pracy, sprzyjającej rozwojowi naukowemu podobnej do krajów wysokorozwiniętych,**
- **systematyczny rozwój i unowocześnianie ośrodka ETO, zmierzający do przekształcenia go w swoisty bank informacji**
- **propagowanie i rozszerzanie staży naukowych w liczących się ośrodkach krajowych i zagranicznych,**
- **wprowadzenie regularnych seminariów zakładowych i wydziałowych umożliwiających prezentację dorobku naukowego,**
- **uaktywnienie i rozpowszechnienie działań zmierzających do pozyskania dobrze przygotowanych kandydatów na studia.**

Po szerokiej dyskusji program został zatwierdzony przez członków Rady Wydziału. Następnie na wniosek Dziekana powołano 6 Komisji wydziałowych z ukierunkowaniem ich działalności na rzecz realizacji przyjętego programu. Na kolejnym posiedzeniu Rady Wydziału rozpatrzono trzy wnioski o mianowanie na stanowisko profesora zwyczajnego. Wnioski dotyczyły następujących nauczycieli akademickich:

- Prof. dra hab. inż. Zdzisława Piątka w specjalności „Konstrukcje betonowe”,
- Prof. dra inż. Jana Filipkowskiego w specjalności „Teoria konstrukcji budowlanych”,
- Prof. dra inż. Rafała Staszewskiego w specjalności „Chemia sanitarna”.

W głosowaniu tajnym wnioski uzyskały akceptację Rady Wydziału, a z początkiem roku akademickiego 1991/92 Minister Edukacji Narodowej mianował wymienionych profesorów na stanowiska profesorów zwyczajnych.

Równocześnie dwóch zasłużonych nauczycieli akademickich odeszło na emeryturę: Doc. mgr inż. Jerzy Smoleński — były Dziekan i Prodziekan Wydziału, Kierownik Zakładu Ekonomiki i Organizacji Budownictwa, Kierownik Zakładu Konstrukcji Metalowych i Specjalnych, pierwszy Rektor Wyższej Szkoły Inżynierskiej oraz Doc. dr inż. Henryk Wierowski — Kierownik Zakładu Budownictwa i Materiałów Budowlanych dotychczasowy Prorektor ds. Nauczania i Wychowania.

W ramach realizacji zamierzeń władz Wydziału na lata 1991—1993 rozpoczęto prace nad zmianą dotychczasowego systemu studiów. Nowy model systemu studiów miał stanowić jednolity system nauczania w skali całej Uczelni. Bazę wyjściową stanowiło zestawienie systemów edukacji z kilkunastu uczelni z kraju i zagranicy.

W zakresie modyfikacji struktury dydaktycznej Wydziału, Dziekan zaproponował utworzenie dwóch silnych kadrowo Zakładów, tj. Zakładu Sieci i Instalacji Sanitarnych oraz Zakładu Technologii Wody Ścieków i Odpadów, w miejsce trzech dotychczasowych.

W zakresie rozwoju naukowego podjęto, w ramach programu TEMPUS, próbę zorganizowania na Wydziale Letniej Szkoły Ochrony Środowiska. Kierownictwa tego przedsięwzięcia, wysoce prestiżowego dla całej Uczelni, podjął się Prof. nadzw. dr hab. Kazimierz Szymański, Prodziekan Wydziału ds. Nauki i Współpracy z Przemysłem.

Prezentacja wyników prac badawczych własnych (realizowanych w ramach CFRNT), miała miejsce na Seminarium Wydziałowym zorganizowanym w terminie międzysemestralnym.

Jedno z posiedzeń Rady Wydziału poświęcone było wypracowaniu treści statutu Uczelni z uwzględnieniem idei obowiązującej Ustawy o Szkolnictwie Wyższym. Na podstawie ustaleń zawartych w Statucie Uczelni powrócono do sprawy powołania na Wydziale Katedr, w miejsce niektórych Zakładów dydaktycznych.

W początkowym okresie, jedynie Zakład Sieci i Instalacji Sanitarnych oraz Zakład Mechaniki Budowli spełniły określone Statutem Uczelni kryteria.

Z końcem roku 1991 odszedł na emeryturę Prof. dr inż. Rafał Staszewski.

W marcu 1992 Wydział Inżynierii Lądowej i Sanitarnej w Koszalinie, według oceny Komitetu ds. Badań Naukowych, zaliczony został do kategorii „B” czyli jednostki mającej silną pozycję krajową, potwierdzoną dorobkiem, którego większość publikowana jest w uznanych czasopismach krajowych i zagranicznych, a realizowana w niej tematyka naukowa reprezentuje dobry poziom. W ślad za tą oceną KBN przyznał Wydziałowi dotację budżetową na dofinansowanie działalności statutowej.

W czerwcu 1992 tytuł naukowy profesora uzyskał Prof. nadzw. dr hab. inż. Szymon Pałkowski. W tym samym roku stopnie doktora nauk technicznych uzyskały Mgr inż. Barbara Sokołowska i Mgr inż. Joanna Jankowska-Sandberg zaś Centralna Komisja ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych zatwierdziła stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych, w zakresie budownictwa przemysłowego Dr. inż. Józefowi Falkowskiemu zatrudnionemu następnie w drodze konkursu otwartego, na stanowisku profesora nadzwyczajnego w Zakładzie Budownictwa i Materiałów Budowlanych.

W tej korzystnej sytuacji władze Wydziału wszczęły postępowanie zmierzające do uzyskania przez Wydział praw doktoryzowania.

Z upływem lat Wydział ponosi również dotkliwe straty bowiem z grona nauczycieli akademickich odeszli na zawsze Mgr inż. Józef Borowik (1971), Kierownik Zespołu Budownictwa Ogólnego i Przemysłowego; Mgr Teresa Barańska (1977) i Mgr Mirosława Maryniak (1978), starszy asystent Zakładu Matematyki; Dr inż. Wacław Witkiewicz (1980), starszy wykładowca Zakładu Budownictwa Przemysłowego i Specjalnego; Doc. dr Ludwik Cendrowski (1980), Kierownik Zakładu Matematyki; pierwszy profesor zwyczajny Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Koszalinie Prof. dr inż. arch. Andrzej Rzymkowski (1986) z Zakładu Budownictwa i Materiałów Budowlanych — wielce zasłużony propagator praktycznych zastosowań myśli technicznej; Mgr Władysław Jankowski (1989) pracownik i przez szereg lat Kierownik Zakładu Matematyki; emerytowany Doc. dr inż. Henryk Wierowski (1991) wieloletni Kierownik Zakładu Budownictwa i Materiałów Budowlanych, Dziekan Wydziału, Dyrektor Instytutu Budownictwa i Prorektor ds. Nauczania oraz Doc. dr inż. Stefan Marcinkowski (1992) wieloletni Kierownik Zakładu Technologii Materiałów Budowlanych.

2.3. Lista nauczycieli akademickich, którzy uzyskali stopnie i tytuły naukowe

W okresie 25 lat istnienia Uczelni pracownicy Wydziału Inżynierii Lądowej i Sanitarnej odnotowali znaczny rozwój naukowy. Część z nich podejmując pracę na Wydziale, legitymowała się już określonym statusem naukowym. Poniższe zestawienie (w chronologicznym porządku) zawiera wyłącznie stopnie i tytuły naukowe, osiągnięte przez pracowników naukowo-dydaktycznych, w okresie ich pracy na Wydziale.

Stopień naukowy doktora uzyskali:

Janusz Bielak, SGPiS Warszawa (1972)
Zygmunt Cybulski, ART Olsztyn (1973)
Lesław Macieik, Pol. Szczecińska (1974)
Elżbieta Filipow-Ciskowska, Pol. Gdańska (1975)
Wacław Witkiewicz, Pol. Szczecińska (1975)
Zbigniew Cierpisz, Pol. Warszawska (1976)
Józef Falkowski, Pol. Szczecińska (1976)
Szymon Pałkowski, Pol. Szczecińska (1976)
Kazimierz Szymański Uniwersytet Toruński (1978)
Waldemar Żuchowicki, Pol. Warszawska (1978)
Walerian Sienicki, Pol. Szczecińska (1979)
Wiesława Niemyjska, Uniw. Moskiewski (1979)
Stanisława Rodziewicz-Rzepa, Pol. Szczecińska (1980)
Zdzisław Hryniewicz, Pol. Gdańska (1980)
Joanna Jacoszek, Kijowski Inst. Inż. Bud. (1980)
Grzegorz Funke, IPPT Warszawa (1981)
Józef Sidorowicz, Uniw. Moskiewski (1981)
Adam Romanowski, Kijowski Inst. Inż. Bud. (1981)
Halina Nowak, Pol. Warszawska (1982)
Piotr Śmiałek, SGPiS Warszawa (1982)
Grażyna Malatyńska, Uniw. Leningradzki (1983)
Waldemar Borjaniec, Pol. Szczecińska (1983)
Waldemar Bierut, Pol. Gdańska (1983)
Krzysztof Kuncer, Pol. Gdańska (1983)
Zdzisław Ceynowa, Pol. Gdańska (1984)
Zbigniew Sienkiewicz, Pol. Gdańska (1984)
Halina Winkler, Inst. Techn. i Org. Budown. W-wa (1984)
Tomasz Kowalski, Uniw. Moskiewski (1986)
Lech Rodziewicz, Pol. Gdańska (1986)
Mariusz Meller, Pol. Gdańska (1987)
Andrzej Krzysztoforski, Pol. Szczecińska (1987)
Henryk Dondalewski, Pol. Szczecińska (1989)
Bonifacy Malepszy, Uniw. Szczeciński (1989)
Krzysztof Cichocki, Pol. Gdańska (1989)
Stefan Mielewczyk, ART Olsztyn (1990)
Urszula Żurek-Pysz, AGH Kraków (1990)
Barbara Sokołowska, Moskiewski Inst. Inż. Bud. (1992)
Joanna Jankowska-Sandberg, Pol. Szczecińska (1992)

Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskali:

Józef Malej, Akademia Rol. Szczecin (1978)
Jerzy Madej, Pol. Wrocławska (1979)
Zdzisław Piątek, Pol. Gdańska (1981)

Szymon Pałkowski, Pol. Gdańska (1981)
 Jadwiga Dunajewska, Pol. Wrocławska (1986)
 Kazimierz Szymański, ART Szczecin (1987)
 Józef Sidorowicz, Uniw. Moskiewski (1989)
 Waldemar Żuchowicki, Leningradzki Inst. Inż. Bud. (1989)
 Józef Falkowski, Pol. Gdańska (1991)

Tytuł naukowy profesora uzyskali:

Jan Filipkowski, (1978)
 Eugeniusz Michalski, (1985)
 Zdzisław Piątek, (1985)
 Szymon Pałkowski, (1992)

2.4. Liczebność studentów

Rok akademicki	Wydział Budownictwa Lądowego	Instytut Budownictwa	Instytut Inżynierii Środowiska	Wydział Inżynierii Lądowej i Sanitarnej
1968/ 69	90			
1969/ 70	164			
1970/ 71	334			
1971/ 72	464			
1972/ 73	747			
1973/ 74		641	125	
1974/ 75		715	234	
1975/ 76		667	319	
1976/ 77		777	376	
1977/ 78		865	449	
1978/ 79		704	469	
1979/ 80		777	485	
1980/ 81		575	498	
1981/ 82		647	437	
1982/ 83				921
1983/ 84				803
1984/ 85				587
1985/ 86				548
1986/ 87				454
1987/ 88				672
1988/ 89				413
1989/ 90				481
1990/ 91				489
1991/ 92				560
1992/ 93				666

2.5. Absolwenci

Rok akademicki	Wydział Budownictwa Lądowego	Instytut Budownictwa	Instytut Inżynierii Środowiska	Wydział Inżynierii Lądowej i Sanitarnej
1972/ 73	32			
1973/ 74	67			
1974/ 75	83			
1975/ 76		98	16	
1976/ 77		106	37	
1977/ 78		40	28	
1978/ 79		118	49	
1979/ 80		94	72	
1980/ 81		137	62	
1981/ 82		123	100	
1982/ 83				195
1983/ 84				190
1984/ 85				204
1985/ 86				140
1986/ 87				158
1987/ 88				102
1988/ 89				75
1989/ 90				34
1990/ 91				57
1991/ 92				59
1992/ 93				68
Razem	182	716	364	1282

3. STAN AKTUALNY

3.1. Struktura Wydziału

Jednostkami organizacyjnymi Wydziału Inżynierii Lądowej i Sanitarnej są następujące katedry, zakłady i laboratoria:

- Katedra Mechaniki Budowli,
- Katedra Technologii Wody, Ścieków i Odpadów,
- Katedra Sieci i Instalacji Sanitarnych,
- Zakład Konstrukcji Betonowych,
- Zakład Konstrukcji Metalowych,
- Zakład Budownictwa i Materiałów Budowlanych,
- Zakład Podstaw Inżynierii Ochrony Środowiska,
- Zakład Geotechniki,
- Zakład Organizacji i Ekonomiki Budownictwa,
- Zakład Matematyki,
- 1 laboratorium międzyzakładowe,
- 6 laboratoriów dydaktycznych,
- 6 laboratoriów badawczych.

3.2. Kierunki kształcenia

Aktualnie Wydział Inżynierii Lądowej i Sanitarnej kształci studentów na kierunkach:

Budownictwo

Inżynieria Sanitarna.

Na kierunku „Budownictwo” prowadzona jest specjalność Konstrukcje Budowlane Inżynierskie, a przewiduje się otwarcie nowych specjalności: Mechanika Konstrukcji oraz Inżynieria Produkcji Budowlanej. Absolwent specjalności Konstrukcje Budowlane Inżynierskie posiada wiedzę niezbędną do projektowania i wykonawstwa unikalnych obiektów o konstrukcji stalowej, żelbetowej lub drewnianej. Dyplom magistra inżyniera otrzymuje po obronie pracy dyplomowej wykonanej z dowolnie wybranego kierunku dyplomowania:

- mechanika budowli,
- budownictwo ogólne,
- budownictwo przemysłowe,
- konstrukcje betonowe,
- konstrukcje metalowe,
- konstrukcje drewniane,
- geotechnika.

Na kierunku „Inżynieria Środowiska” prowadzona jest specjalność Urządzenia Sanitarne, a przewiduje uruchomienie nowej specjalności Technologia Wody, Ścieków i Odpadów. Absolwent specjalności Urządzenia Sanitarne, przygotowany jest do projektowania, wykonawstwa i eksploatacji sieci wodociągowych, kanalizacyjnych, grzewczych i gazowych, instalacji wentylacyjnych i kanalizacyjnych. Kierunek ten umożliwi obecnie uzyskanie tytułu zawodowe-

go inżyniera, a w najbliższym czasie także magistra inżyniera. Praca dyplomowa wykonywana jest z dowolnie wybranego kierunku dyplomowania:

- wodociągi i kanalizacja,
- ogrzewnictwo i wentylacja,
- oczyszczanie miast.

3.3. Charakterystyka katedr i zakładów

Proces dydaktyczny i działalność naukowa Wydziału są realizowane w Katedrach i Zakładach, których krótki opis podano poniżej.

1. Katedra Mechaniki Budowli

Katedra Mechaniki Budowli utworzona została w roku 1968, wówczas jeszcze pod nazwą Zespołu Mechaniki Budowli. Od chwili jej powołania z przerwą 1978—1980 (na okres pełnienia funkcji rektora WSInż.), oraz z przerwą 1986—1980 (na czas wyjazdu do USA i Tanzanii), Kierownikiem Katedry był i pozostaje Prof. dr inż. Jan Filipkowski.

W Katedrze Mechaniki Budowli prowadzone są zajęcia dydaktyczne w zakresie mechaniki ogólnej, wytrzymałości materiałów, statyki i dynamiki budowli, teorii sprężystości i plastyczności oraz metod komputerowych w mechanice. W procesie dydaktycznym wykorzystywane są stanowiska modelowe ilustrujące zachowanie się konstrukcji, względnie elementów konstrukcji, przy różnorodnych obciążeniach. Sprzyja to lepszemu procesowi nauczania i zrozumienia pracy rzeczywistych konstrukcji budowlanych.

W Katedrze prowadzone są również prace dyplomowe najczęściej dotyczące teorii konstrukcji. Szereg tych prac zostało wyróżnionych i nagrodzonych (nagrody PZiTb i resortowe).

W działalności naukowo-badawczej Katedry można wyróżnić:

- zagadnienia teorii konstrukcji prętowych ciągnowych oraz powłok tekstylnych w ujęciu komputerowym,
- zagadnienia interakcji statycznej i dynamicznej konstrukcji z podłożem gruntowym, ze szczególnym zwróceniem uwagi na fundamenty blokowe,
- badania doświadczalne modeli nietypowych konstrukcji oraz konstrukcji rzeczywistych,
- zagadnienia wytrzymałościowe i konstrukcyjne nowatorskich obiektów budowlanych.

Osiągnięcia w wymienionych dziedzinach przedstawiono w wielu publikacjach krajowych i zagranicznych oraz były podstawą szeregu referatów na konferencjach. Pierwsze dwie grupy tematyczne pozwoliły na opracowanie pięciu prac doktorskich i dwóch prac habilitacyjnych. Dwie następne prace habilitacyjne są daleko zaawansowane.

Z badań doświadczalnych modeli i konstrukcji na uwagę zasługują:

- badania stanu odkształceń stopnia wodnego we Włocławku,
- badania konstrukcji nośnej prototypu żurawia samochodowego Z-3,
- badania modelowe połączeń rur o dużych średnicach,

- badania modelowe konstrukcji nośnej przekrycia amfiteatru w Koszalinie,
- badania właściwości powlekanych tkanin tekstylnych i badania modelowe przekrycia tekstylnego amfiteatru w Połczynie—Zdroju,
- badania pracy traków w Sławnie k. Koszalina,
- badania pracy stropów w Zakładach Garbarskich w Kępicach k. Koszalina,
- badania modelowe zamknięć wodnych z tkanin tekstylnych.

Zagadnienia wytrzymałościowe i konstrukcyjne nowatorskich obiektów inżynierskich dotyczyły głównie:

- przekrycia amfiteatru w Koszalinie,
- przekrycia amfiteatru w Połczynie—Zdroju,
- przekrycia sztucznego lodowiska w Bydgoszczy.

Algorytmy obliczania konstrukcji inżynierskich przydatne do programowania na EMC, ze szczególnym ukierunkowaniem na konstrukcje prętowe i wiszące. Zagadnienia interakcji statycznej i dynamicznej konstrukcja - podłoże gruntowe, w tym głównie problemy dynamiki fundamentów i zagadnienia statycznej współpracy konstrukcji z podłożem gruntowym.

2. Katedra Technologii Wody, Ścieków i Odpadów

Katedra powstała w 1991 r. w wyniku reorganizacji trzech Zakładów: Zakładu Technologii Wody i Ścieków, Zakładu Wodociągów i Kanalizacji oraz Zakładu Technologii Ścieków i Utylizacji Odpadów Przemysłowych. Na kierownika Katedry powołano Prof. nadzw. dra hab. inż. Tadeusza Piecucha.

W 1974 roku powołano *Zakład Technologii Wody i Ścieków*. Jego kierownikiem w latach 1974—1983 był Prof. nadzw. dr hab. Józef Malej, wówczas jeszcze jako Docent.

Główne kierunki badań ówczesnego Zakładu:

- złoża biologiczno-koszowo-obrotowe,
- zanieczyszczenie wód przybrzeżnych -estuariów — na przykładzie jeziora Jamno,
- produkcja wtórna w zanieczyszczeniach estuarium,
- charakterystyka pracy oczyszczalni ścieków z zastosowaniem obiegowych komór z osadem czynnym przedłużonego napowietrzenia,
- zastosowanie minerałów ilastych w odnowie wody,
- modelowe badania technologiczne oczyszczania wody i ścieków,
- wymiana jonowa w procesie oczyszczania ścieków,
- flotacja ciśnieniowa w procesie oczyszczania ścieków.

Efektom osiągnięć naukowych były 2 monografie w tym 1 rozprawa habilitacyjna oraz 18 publikacji krajowych. Wiele prac wykonano na zapotrzebowanie gospodarki krajowej uzyskując świadectwa patentowe.

Zakład Wodociągów i Kanalizacji powstał w 1978 roku. Funkcję Kierownika

Zakładu pełnili w kolejności:

Dr inż. Krzysztof Sidorski 1978—1981,

Dr inż. Tadeusz Gruszecki 1981—1983,

Prof. nadzw. dr hab. Józef Malej 1983—1990,

Prof. nadzw. dr hab. inż. Waldemar Żuchowicki 1990—1991.

Pracownia naukowo-badawcza w Zakładzie koncentrowała się na następujących kierunkach badań:

- usuwanie metali ciężkich ze ścieków metodą tworzenia ferozwiązków,
- badanie właściwości opadów deszczowych pod kątem analizy i projektowania,
- zastosowanie filtracji w procesie oczyszczania ścieków,
- rowy cyrkulacyjne w warunkach eksploatacyjnych, zasady projektowania układów zblokowanych,
- warunki termiczno-tlenowe w rowie cyrkulacyjnym,
- modułowa oczyszczalnia ścieków „Biox”,
- przemienne napowietrzenie z osadem czynnym.

Wyniki prac zawarte zostały w 1 monografii, 2 skryptach, 24 publikacjach krajowych oraz głoszone na konferencjach. Ponadto wiele opracowań wykorzystanych zostało w gospodarce narodowej np. w postaci prototypowej dokumentacji.

Zakład Technologii Ścieków i Utylizacji Odpadów Przemysłowych

Kierownikiem Zakładu od chwili jego utworzenia w maju 1988 roku aż do reorganizacji w 1990 r. był Prof. nadzw. dr hab. inż. Tadeusz Piecuch, wcześniej jeszcze jako Docent.

W okresie istnienia Zakładu głównymi kierunkami badań były:

- oczyszczanie ścieków poprodukcyjnych hutnictwa szkła,
- oczyszczanie ścieków poprodukcyjnych hutnictwa metalurgii czarnej,
- oczyszczanie ścieków potrawiennych i pogałwanicznych,
- oczyszczanie ścieków pofarbiarskich,
- utylizacja odpadów będących nośnikami materiałów ściernych oraz proszków wysokogatunkowych stali zawierających wolfram i molibden.

Pracownicy Zakładu opublikowali 1 monografię, 2 publikacje w wydawnictwie PAN, 3 publikacje krajowe, 2 referaty oraz wdrożyli kilka rozwiązań technologicznych.

Głównymi kierunkami badań Katedry Technologii Wody, Ścieków i Odpadów w obecnym kształcie są:

- uzdatnianie wody do celów kotłowniczych,
- oczyszczanie ścieków przemysłu hutniczego, browarniczego, mięsnego i rybnego,
- oczyszczanie ścieków potrawiennych i pogałwanicznych oraz ścieków pofarbiarskich,
- utylizacja odpadów szlamowych pohaniczych metalurgii czarnej, odpadów poenergetycznych oraz przemysłu narzędziowego,

- teoretyczne studia mechanicznego rozdziału faz (zawiesin),
- mechaniczne odwadnianie osadów dennych jeziora Jamno,
- badania eksploatacyjne rowów cyrkulacyjnych,
- badania eksploatacyjne komór obiegowych z podłużnym napowietrzeniem.

W ramach tej tematyki badawczej opublikowano 2 monografie (w tym 1 wznowienie), 12 publikacji krajowych i 1 zgłoszony referat na Sympozjum w Turcji.

Katedra Technologii Wody, Ścieków i Odpadów zawiera w swojej strukturze Laboratoria:

ścieków przemysłowych; wody i ścieków komunalnych; utylizacji odpadów oraz analityczne i chemiczne.

3. Katedra Sieci i Instalacji Sanitarnych

Katedra Sieci i Instalacji Sanitarnych utworzona została w 1991 roku z połączenia Zakładu Wodociągów i Kanalizacji oraz Zakładu Ogrzewnictwa i Wentylacji. Kierownikiem nowooteowanej Katedry został Prof. nadzw. dr hab. inż. Waldemar Żuchowicki.

Zakład Ogrzewnictwa i Wentylacji powstał w 1974 roku, wówczas jeszcze pod nazwą Zakładu Energetyki i Klimatyzacji (1974—1978) pod kierownictwem Dra inż. Zbigniewa Cierpisa, który od roku 1977, już jako Docent, pełnił tę funkcję do 1991 roku z przerwą na kontrakt zagraniczny w latach 1984—1987. W zakładzie prowadzone były badania o tematyce:

- gospodarka skojarzona ciepłno-energetyczna,
- systemy centralnego ogrzewania z zastosowaniem energii elektrycznej jako źródła ciepła,
- nowe konstrukcje kanałów ciepłowniczych,
- projektowanie wodociągów w miejscowościach nadmorskich typu uzdrowiskowego,
- nierównomierności rozbioru wody w jednostkach miejskich typu uzdrowiskowego.

Wynikiem działalności naukowej Zakładu były: 1 rozprawa habilitacyjna, 3 doktoraty, 41 publikacji krajowych, 33 patenty i referaty na konferencjach krajowych i zagranicznych.

Katedra Sieci i Instalacji Sanitarnych realizuje obecnie następujące kierunki badań:

- systemy wodociągowo-kanalizacyjne, gazowe i ciepłownicze w aglomeracjach miejsko-przemysłowych,
- nowoczesne systemy ciepłownicze oparte na technologii rur preizolowanych,
- materiały ekologiczne używane do budowy sieci ciepłowniczych,
- problemy zaopatrzenia gazu dla Koszalina i woj. koszalińskiego w szczytowych okresach rozbioru,
- nowoczesne materiały do budowy magistrali wodociągowych.

Pracownicy nowoutworzonej Katedry opracowali 5 publikacji w tym 2 zagraniczne w czasopismach specjalistycznych.

4. Zakład Konstrukcji Betonowych

Zakład Konstrukcji Betonowych powołany został w 1974 roku pod kierownictwem Prof. dr hab. inż. Zdzisława Piątka, wówczas jeszcze Docenta, który organizował Zakład od podstaw zarówno w zakresie kadry dydaktyczno-naukowej jak i programu nauczania, organizacji dydaktyki itp. Następnie przystąpiono do sprowadzania maszyn i urządzeń oraz budowy stanowisk badawczych niezbędnych do rozpoczęcia badań elementów i konstrukcji budowlanych współuczestnicząc tym samym w tworzeniu Międzyzakładowego Laboratorium Wytrzymałości i Konstrukcji Budowlanych.

Pracownicy Zakładu uzyskują wysokie uznanie studentów za poziom realizowania zajęć dydaktycznych. Około 250 studentów wykonało w tym Zakładzie prace dyplomowe inżynierskie i magisterskie, z których około 10 uzyskało nagrody lub wyróżnienia w konkursach organizowanych przez PZiTb. Głównymi kierunkami naukowo-badawczymi podejmowanymi przez pracowników Zakładu były:

- zastosowanie do produkcji betonów, elementów i konstrukcji, kruszyw lekkich i drobnoziarnistych (piasko-betonu),
- naprawy i wzmocnienia elementów i konstrukcji betonowych.

Pod kierunkiem naukowym Prof. dr hab. inż. Zdzisława Piątka opracowano projekty ścian osłonowych i konstrukcyjnych z betonów lekkich, które zostały wbudowane w stukilkudziesięciu obiektach na terenie miasta Koszalina i województwa koszalińskiego.

Pracownicy Zakładu opracowali 2 monografie, w tym 1 rozprawa habilitacyjna, 1 skrypt, 2 publikacje i 4 referaty zagraniczne, 24 publikacje krajowe i 19 referatów wygłoszonych na konferencjach krajowych. Około 25 ważniejszych prac naukowo-badawczych nie publikowano; zaś ponad 200 ekspertyz, opinii itp., świadczy o dobrej współpracy Zakładu z przemysłem. Pracownicy Zakładu Konstrukcji Betonowych uzyskali 1 tytuł profesora, 1 habilitację i 3 stopnie doktorskie, zdobywając liczne nagrody Ministra i Rektora.

5. Zakład Konstrukcji Metalowych

Zakład, a w pierwotnej nazwie Zespół Konstrukcji Budowlanych, utworzony został w 1968 roku. Kierownikiem Zespołu do roku 1974 był Dr inż. Waław Witkiewicz. W tym okresie pracownicy Zespołu prowadzili zajęcia dydaktyczne z zakresu konstrukcji żelbetowych, stalowych, drewnianych oraz mostowych. W latach 1974—1979, po zmianie nazwy na Zakład Konstrukcji Metalowych i Specjalnych, kierownictwo Zakładu sprawował Doc. mgr inż. Jerzy Smoleński. Wówczas to przedmiot konstrukcje żelbetowe został przekazany do tworzonego Zakładu Konstrukcji Betonowych. Począwszy od roku 1979 aż do chwili obecnej w Zakładzie Konstrukcji Metalowych realizuje się zajęcia dydaktyczne tylko z konstrukcji metalowych. W okresie 1979—1980, Kierownikiem Zakładu był Dr inż. Edward Funke, a od 1981 roku do chwili obecnej Zakładem kieruje Prof. dr hab. inż. Szymon Pałkowski.

Głównymi dziedzinami zainteresowań naukowych Zakładu są:

- konstrukcje ciągnowe,
- stateczność konstrukcji metalowych.

Pierwsza tematyka naukowo-badawcza dotyczy takich ustrojów cięgowych, jak np.:

- przekrycia wiszące,
- mosty wiszące i podwieszane,
- maszty i kominy z odciągami.

W ramach stateczności konstrukcji metalowych prowadzona jest tematyka dotycząca:

- płaskich i przestrzennych konstrukcji kratowych i ramowych,
- konstrukcji łukowych,
- prętów złożonych (wielogałęziowych).

Wyniki prac w wymienionych dziedzinach były publikowane na łamach krajowej i zagranicznej prasy naukowej i naukowo-technicznej. Łącznie pracownicy Zakładu opublikowali 65 prac, w tym 15 prac za granicą (w tym jeden podręcznik akademicki) oraz 6 prac w Archiwum Inżynierii Lądowej. Prace Zakładu z dziedziny stateczności łuków publikowane w Stahlbau zyskały duże uznanie za granicą i zostały bezpośrednio wykorzystane w nowej normie konstrukcji stalowych RFN DIN 18 800/2.

Pracownicy Zakładu są autorami nowoczesnego programu komputerowego służącego do obliczania dowolnych konstrukcji wiszących. Program został w 1989 roku wykorzystany do obliczeń statycznych dużego przekrycia wiszącego zrealizowanego w Ogrodzie Zoologicznym w Berlinie Zachodnim (Großvoliere Berlin). Zakład utrzymuje kontakty naukowe z ośrodkami zagranicznymi, takimi jak:

- Uniwersytet Techniczny w Berlinie,
- Uniwersytet Techniczny w Braunschweig (RFN),
- Uniwersytet Technologiczny w Eindhoven (Holandia).

W zakresie szkolenia kadry, dorobek Zakładu stanowią 1 tytuł naukowy profesora, oraz 3 doktoraty; w zakresie zaś osiągnięć dydaktycznych można wymienić 4 skrypty oraz kilka programów komputerowych.

Pod kierunkiem pracowników Zakładu wykonanych zostało wiele prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich.

6. Zakład Budownictwa i Materiałów Budowlanych

Zakład Budownictwa i Materiałów Budowlanych powstał w 1982 roku z połączenia Zakładu Budownictwa Przemysłowego i Specjalnego z Zakładem Technologii Materiałów Budowlanych. Kierownikiem nowego Zakładu został Doc. dr inż. Henryk Wierowski.

Zakład Budownictwa Przemysłowego i Specjalnego funkcjonował wcześniej pod nazwą Zakładu Budownictwa Ogólnego, Rolniczego i Przemysłowego, a ten z kolei powstał po zmianie źródłowej nazwy (z 1968 roku): Zespołu Budownictwa Ogólnego i Przemysłowego.

W poszczególnych okresach istnienia Zakładu funkcję kierownika pełnili:

1968—1970 — Doc. dr inż. Henryk Wierowski

1970—1971 — Mgr inż. Józef Borowik

1971—1976 — Mgr inż. Zbigniew Perzyński

1976—1990 — Doc. dr inż. Henryk Wierowski

1990 — Doc. dr inż. Jerzy Wachowiak.

Kierownikiem Zakładu Technologii Materiałów Budowlanych, a wcześniej Zespołu Technologii Materiałów i Elementów Budowlanych, był natomiast od chwili powołania (1968) do czasu reorganizacji w 1982 roku — Doc. dr inż. Stefan Marcinkowski.

Głównymi elementami fazy organizacyjnej Zakładu Budownictwa i Materiałów Budowlanych są:

- organizowanie od podstaw Zakładu, w zakresie kadry naukowo-dydaktycznej i opracowania programów nauczania,
- zorganizowanie Laboratorium materiałów budowlanych zarówno dla potrzeb dydaktycznych, jak i naukowych,
- zorganizowanie Laboratorium rysunku technicznego,
- zorganizowanie Laboratorium techniki budowlanej, jako jednostki wydzielonej do współpracy z przemysłem,
- zorganizowanie zakładowej Pracowni komputerowej wraz z oprogramowaniem.

Obecnie w Zakładzie kierowanym przez Doc. dra inż. Jerzego Wachowiaka, wieloletniego Kierownika Zakładu Mechaniki Technicznej na Wydziale Mechanicznym, a następnie Kierownika Ośrodka Elektronicznej Techniki Obliczeniowej jako Jednostki Międzywydziałowej, prowadzone są zajęcia dydaktyczne z następujących przedmiotów:

- budownictwo ogólne,
- materiały budowlane z technologią betonu,
- materiałoznawstwo instalacyjne,
- konstrukcje drewniane,
- budownictwo przemysłowe,
- budownictwo rolnicze,
- mosty,
- urbanistyka i architektura,
- rysunek techniczny,
- geometria wykreślna.

Wobec mnogości przedmiotów prowadzonych w Zakładzie, główne kierunki działalności naukowo-badawczej pracowników można wyszczególnić w odniesieniu do dziedzin:

- materiały budowlane:
 - utylizacja odpadów przemysłowych (popiołów lotnych) i spoiwa bezcementowe,
 - technologia produkcji i badanie właściwości mechanicznych piaskobetonów,
 - badanie gipsów poryzowanych (gazogipsów);

— urbanistyka i architektura:

- struktury modelowe w planowaniu terenów falistych,
- zasady kształtowania osiedli i terenów wiejskich,
- osadnictwo wiejskie na obszarach o wysokich walorach krajobrazowych,
- planowanie przestrzenne na terenach górskich,
- modelowanie dzielnic przemysłowo-magazynowych miast;

— budownictwo rolnicze:

- system przechowalnictwa ziemniaków w Polsce,
- badanie cieplne i wilgotnościowe przechowalni ziemniaków,
- badanie konstrukcji drewnianych na łącznikach podatnych i elementów klejonych z materiałów drewnopochodnych,
- badania nieniszczące konstrukcji z keramzytobetonu;

— budownictwo przemysłowe:

- badania doświadczalne konstrukcji wsporczych pod maszyny,
- stateczność układów prętowych.

Wyrazem osiągnięć naukowych w zakresie tych prac naukowo-badawczych są: 1 rozprawa habilitacyjna i 7 doktoratów. Pracownicy Zakładu wydali 9 podręczników i monografii, opublikowali 74 artykuły, z tego 12 w wydawnictwach zagranicznych, oraz wygłosili 45 referatów na konferencjach ogólnopolskich będąc w 6 przypadkach współorganizatorami tych konferencji. Ponadto pracownicy Zakładu są autorami licznych patentów.

W ramach działalności dydaktycznej Zakład prowadzi rocznie ok. 15 prac dyplomowych, organizuje i nadzoruje praktyki studenckie. Z inicjatywy pracowników Zakładu powstało Koło naukowe rozwoju technik budowlanych w ramach którego odbyło się 5 letnich obozów naukowych w Świdwinie i Czaplinku. Dla potrzeb dydaktyki wydano 6 skryptów i opracowano kilka programów komputerowych, wspomagających programowanie inżynierskie i wykorzystywanych w procesie dydaktycznym.

7. Zakład Podstaw Inżynierii Ochrony Środowiska

Nazwa Zakład Podstaw Inżynierii Ochrony Środowiska została przyjęta w 1992 roku i precyzyjnie odzwierciedla prowadzoną w nim działalność dydaktyczną i naukową. W ramach tej jednostki prowadzone są zajęcia dydaktyczne z chemii i biologii sanitarnej, chemii budowlanej, mechaniki cieczy, zagospodarowania odpadów komunalnych, podstaw ochrony środowiska oraz higieny środowiska.

W latach 1974—1992 był to Zakład Biologii i Chemii Sanitarnej. Funkcję Kierownika Zakładu w poszczególnych okresach jego działalności pełnili:

1974—1975 — Dr Kazimierz Chmielewski,

1975—1980 — Prof. dr hab. inż. Kazimierz Berliński.

Począwszy od 1980 roku do chwili obecnej Kierownikiem Zakładu jest Prof. nadzw. dr hab. Kazimierz Szymański, wówczas jeszcze jako Doktor (1980—1988), a następnie Docent (1988—1990).

W ramach obecnego Zakładu istnieją dwa Laboratoria: chemii i biologii. Na szczególną uwagę zasługuje specjalistyczna aparatura spektrometryczna (spektrometr absorpcji atomowej) do oznaczania metali śladowych oraz do automatycznych pomiarów zanieczyszczenia środowiska (stacja monitoringowa). W minionym okresie zbudowano szereg innych stanowisk badawczych w tym stanowisko do modelowania procesu rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń w gruncie.

W zakresie badań naukowych Zakład zajmuje się:

- badaniem wpływu wysypisk i wylewisk na środowisko wodno-gruntowe. Podstawowym problemem wynikającym z tej tematyki badawczej są procesy rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń organicznych i mineralnych, w tym metali ciężkich, w warstwie gruntu zalegającego pod wysypiskami i wylewiskami (strefa aeracji) oraz migracji tych zanieczyszczeń w warstwie wodonośnej (strefa saturacji). Badania te prowadzone są w warunkach terenowych jak i modelowych,
- analizą problemów związanych z procesami sorpcji metali ciężkich w gruntach spoistych. Grunty te (popioły i minerały ilaste) zostały wykorzystane do budowy podłoży wysypisk odpadów komunalnych i przemysłowych. Szereg rozwiązań zostało wdrożonych na obiektach rzeczywistych,
- ochroną wód powierzchniowych, głównie jezior. Część badań w tym zakresie wykonano we współpracy z ośrodkami naukowymi z Finlandii, Kanady i Polski. W ramach tego kierunku badań realizuje się także temat związany z obiegiem metali ciężkich w ekosystemie jeziora Jamno.

Podsumowaniem osiągnięć naukowych pracowników Zakładu jest uzyskanie 1 habilitacji 1 doktoratu i znaczącej liczby publikacji krajowych i zagranicznych.

W zakresie osiągnięć dydaktycznych na szczególną uwagę zasługują nowe programy dydaktyczne, spójne z zachodnimi. Programy te powstały dzięki wieloletniej współpracy z Uczelniami zachodnimi (Uniwersytet w Chambery, Politechnika w Turynie i Wyższa Szkoła w Offenburgu). Zakład uczestniczy w realizacji programu naukowo-dydaktycznego „TEMPUS”. W wyniku kontaktów naukowych z ośrodkami zagranicznymi wykonano szereg badań oraz opublikowano wspólne prace z zakresu migracji zanieczyszczeń w środowisku wodno-gruntowym. W okresie wakacyjnym zorganizowano międzynarodową Szkołę Ochrony Środowiska. Wykłady w tej Szkole, w wymiarze 240 godzin w języku angielskim, prowadzili wykładowcy polscy i zagraniczni. Dotychczas ukończyło ją 30 osób.

8. Zakład Geotechniki

Zakład Geotechniki powstał w 1982 roku w wyniku połączenia Zakładu Podłoża i Fundamentów z Zakładem Geodezji.

Zakład Podłoża i Fundamentów utworzony został w 1968 roku (wówczas jeszcze pod nazwą Zespołu Fundamentowania i Geodezji), przy decydującym udziale Doc. dra inż. Leopolda Jastrzębskiego, który pełnił funkcję kierownika

Zakładu do 1981 roku. W międzyczasie tj. w 1974 roku z Zespołu Fundamentowania i Geodezji wydzielono Zakład Geodezji, który organizacyjnie przypisany został do Instytutu Inżynierii Środowiska. Funkcję Kierownika Zakładu Geodezji kolejno pełnili:

- 1974—1978 — Doc. dr inż. Juliusz Milewski,
- 1978—1980 — Dr inż. Kazimierz Hołubowicz,
- 1980—1981 — Mgr inż. Maria Marek,
- 1981—1982 — Mgr inż. Zofia Laskowska.

Począwszy od 1981 roku funkcję Kierownika Zakładu Podłoża i Fundamentów, a od 1982 r. już Zakładu Geotechniki, pełnił nieprzerwanie Doc. dr hab. inż. Jerzy Madej (od 1990 Profesor nadzwyczajny). W związku z wyborem Prof. nadzw. dra hab. inż. Jerzego Madeja na Senatora Rzeczypospolitej Polskiej i urlopowaniem z zajęć na Uczelni, funkcję Kierownika Zakładu od 1992 roku pełni Dr inż. Urszula Żurek-Pysz.

Działalność dydaktyczna pracowników Zakładu Geotechniki obejmuje dziedziny:

- mechanika gruntów,
- fundamentowanie,
- hydraulika,
- geologia inżynierska,
- geodezja i miernictwo.

Dla potrzeb dydaktyki Zakład utworzył Laboratoria: geotechniki, petrografii i mineralogii oraz geodezji i wypożyczalni sprzętu geodezyjnego. Należy podkreślić, że Laboratorium geotechniki, jako jedyne w kraju posiada aparat pierścieniowy, skonstruowany i wykonany w naszej Uczelni zaś bogaty zbiór okazów minerałów i skał zgromadzony przez pracowników własnoręcznie.

Pracownicy Zakładu organizują i nadzorują wakacyjne ćwiczenia terenowe z geotechniki, geodezji i miernictwa z przeznaczeniem opracowań dla potrzeb regionu, np. wykonanie map sytuacyjno-wysokościowych dla Instytutu Ziemiaka w Boninie. Podobnie w 1992 roku zawarto umowę z Urzędem Miasta Koszalina na wykonanie prac geotechnicznych i geodezyjnych dla potrzeb miasta.

Główne kierunki działalności naukowo-badawczej Zakładu:

— w dziedzinie geotechniki:

- analiza stateczności skarp, zboczy, nasypów,
- określanie parametrów wytrzymałościowych gruntów,
- badanie właściwości geotechnicznych gruntów organicznych (kreda jeziorna i gytia) przy współpracy z AGH w zakresie badań mikrostrukturalnych,
- analiza stateczności fundamentów bezpośrednich na podłożu uwarstwionym,
- ocena bezpieczeństwa ośrodka gruntowego;

— w dziedzinie geodezji:

- pomiary osiadań i odkształceń budowli inżynierskich,
- badania w zakresie modelowania gospodarstw rolnych przy współpracy z ART w Olsztynie.

Efektom prowadzonych badań naukowych są 2 monografie w tym 1 rozprawa habilitacyjna, 2 książki, 67 publikacji w tym 4 w czasopiśmie zagranicznych, 26 publikacji w zeszytach naukowych oraz 67 referatów na konferencjach krajowych i 5 na konferencjach zagranicznych. Liczba opracowań geotechnicznych dla potrzeb gospodarki narodowej dochodzi do 150.

W okresie istnienia Zakładu, jego pracownicy uzyskali 1 habilitację i 3 stopnie naukowe doktora nauk technicznych.

9. Zakład Organizacji i Ekonomiki Budownictwa

Zakład Organizacji i Ekonomiki Budownictwa utworzony został w 1968 roku pod nazwą Zespołu Organizacji i Ekonomiki Budowlanej (w latach 1974—1982 jako Zakład Ekonomiki i Organizacji).

Pierwszym Kierownikiem Zakładu, sprawującym tę funkcję nieprzerwanie do września 1981 roku, był Doc. dr Janusz Bielak. Na ten okres przypada największy wysiłek organizacyjny w zakresie doboru kadry dydaktycznej, opracowania odrębnych programów studiów dla studentów kierunków Technologia i Organizacja Budownictwa oraz Konstrukcje Budowlane Inżynierskie, a także na studia zaoczne i seminaria dyplomowe. W następnym okresie czasu funkcję Kierownika Zakładu pełnili:

1981—1988 — Prof. dr hab. Eugeniusz Michalski,

1988—1992 — Dr inż. Piotr Śmiałek,

1992 — Dr inż. Zdzisław Ceynowa.

W latach 1974—1985 i częściowo do 1991 roku, Zakład obsługiwał też Wydział Mechaniczny w zakresie wykładów i ćwiczeń z przedmiotów Organizacja i ekonomika przedsiębiorstw przemysłowych. Nauka o pracy oraz wynalazczość. Aby zrealizować zadania dydaktyczne i nadzorować wykonanie, niekiedy 25 do 40, prac dyplomowych w skali rocznej Zakład w latach 1974—1986 zatrudniał do 12 pracowników naukowo-dydaktycznych oraz okresowo do 6 specjalistów budownictwa na godzinach zleconych. 15 prac dyplomowych, których promotorem był Doc. dr Janusz Bielak uzyskało nagrody Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, 1 praca nagrodę Ministra Administracji i Gospodarki Przestrzennej oraz 1 nagrodzona praca w Konkursie Młodych Mistrzów Techniki. Pracownicy Zakładu sprawują opiekę nad praktykami studenckimi, organizują wycieczki dla studentów III i IV roku studiów do najlepiej funkcjonujących przedsiębiorstw, kombinatów budowlanych, zakładów produkcji prefabrykatów oraz na wystawy budownictwa. W ramach zadań dydaktycznych podejmowano opracowanie nowatorskich programów kształcenia w zakresie nowoczesnej organizacji budownictwa wykorzystując techniki komputerowe — RAMPS i „programowanie liniowe”.

Główne kierunki działalności Zakładu w zakresie problematyki naukowo-badawczej:

- opracowywanie zasad organizacji budownictwa w Polsce, ze szczególnym uwzględnieniem organizacji budowy zbiorów zadań, wykorzystującej zasady i technologie budownictwa systemowego, przy wznoszeniu osiedli mieszkaniowych i wieloobektowych zakładów przemysłowych,

- opanowanie instrumentacji optymalizacyjno-informatycznej dotyczącej budowy zespołów wielozadaniowych,
- podejmowanie współpracy z innymi ośrodkami naukowo-badawczymi, w tym:
 - Instytutem Technologii i Organizacji Budownictwa w Warszawie, Politechniką Śląską w Gliwicach i Politechniką Szczecińską,
- wykonanie szeregu nowatorskich prac badawczych i wdrożeniowych, jak np.:
 - organizacja budowy osiedli mieszkaniowych w warunkach zbioru zadań, w latach 1978—1980, w ramach programu PR-5 PAN,
 - organizacja zespołu inwestycji mieszkaniowych w Słupsku, w latach 1978—1981, z uwzględnieniem zoptymalizowanego harmonogramu realizacyjnego,
 - optymalizacja budowy budynków mieszkalnych w systemie OWT—67, z wytwórni elementów w Wałczu (1969).

Wyrazem działalności dydaktycznej i naukowo-badawczej pracowników Zakładu jest 8 skryptów, 1 monografia, 19 publikacji krajowych, 9 referatów na konferencje oraz zorganizowanie 19 konferencji naukowych ogólnopolskich i regionalnych. Ponadto pracownicy Zakładu prowadzili zajęcia dydaktyczne i konsultacyjne dla pracowników przedsiębiorstw, np. w 1974 roku zorganizowano i przeprowadzono całoroczny kurs dla kadr kierowniczych Koszalińskiego Przedsiębiorstwa Budownictwa Przemysłowego.

W okresie działalności Zakładu jego pracownicy uzyskali 4 stopnie doktorskie.

10. Zakład Matematyki

Zakład Matematyki istnieje od chwili powstania Uczelni, a jego pracownicy prowadzą zajęcia dydaktyczne na Wydziale Inżynierii Lądowej i Sanitarnej oraz na Wydziale Mechanicznym.

W poszczególnych okresach istnienia Zakładu funkcję Kierownika kolejno pełnili:

- 1968—1970 — Mgr Janina Kowalczyk,
- 1970—1979 — Doc. dr Ludwik Cendrowski,
- 1979—1986 — Mgr Władysław Jankowski,
- 1986—1990 — Dr Halina Nowak,
- 1990—1992 — Dr hab. Józef Sidorowicz,
- 1992 — Dr Tomasz Kowalski.

Poza typową działalnością dydaktyczną pracownicy Zakładu prowadzili Kursy przygotowawcze dla kandydatów na studia, organizowane zarówno przez Uczelnię, jak i inne instytucje i organizacje społeczne. Przez wiele lat prowadzony był też, na łamach „Głosu Koszalińskiego”, korespondencyjny Kurs przygotowawczy, który cieszył się ogromną popularnością wśród młodzieży szkół średnich i propagował Wyższą Szkołę Inżynierską w regionie środkowo-pomorskim. Podobną rolę spełniały wyjazdy pracowników Zakładu w ramach tzw. akcji rekrutacyjnej.

W zakresie działalności naukowo-badawczej wielu spośród zatrudnionych w Zakładzie pracowników, podniosło swoje kwalifikacje uzyskując stopnie naukowe doktora. Stąd też wynikała znaczna aktywność w zakresie publikacji krajowych i zagranicznych oraz wyjazdów na staże naukowe (Moskwa, Kijów, Sankt Petersburg, Londyn, Delft). Z ośrodkami naukowymi w kraju i za granicą utrzymywane są stałe kontakty. Pracownicy Zakładu uczestniczą w konferencjach naukowych, corocznych zjazdach Polskiego Towarzystwa Matematycznego (w 1983 udział w Światowym Kongresie Matematyków w Warszawie).

W okresie istnienia Zakładu, jego pracownicy zdobyli 1 stopień naukowy doktora habilitowanego i 6 doktoratów.

3.4. Wykaz pracowników Wydziału (wg stanu na 01. 03. 1993 r.)

1. Aleksa Mieczysław, technik — prac. techn.
2. Anielak Anna, dr inż. — adiunkt
3. Bejgrowicz Dorota, mgr inż. — asystent
4. Berezowska Elżbieta — Kierownik Dziekanatu
5. Berlińska-Wytyk Maria, mgr inż. arch. — st. wykładowca
6. Berliński Kazimierz, prof. dr hab. inż. — prof. nadzw. (s. część et.)
7. Bielak Janusz, dr — adiunkt (s. część et.)
8. Bierut Waldemar, dr inż. — adiunkt
9. Borjaniec Waldemar, dr inż. — adiunkt
10. Ceynowa Zdzisław, dr inż. — adiunkt
11. Cichocki Krzysztof, dr inż. — adiunkt
12. Cierpisz Zbigniew, dr inż. — st. wykładowca
13. Ciuruś Beata, technik — prac. techn.
14. Czapla Ewa, mgr — asystent
15. Dankowska Wanda, mgr inż. — st. wykładowca
16. Dąbrowski Janusz, mgr inż. — prac. nauk.-techn.
17. Disterheft Ryszard, mgr — st. wykładowca
18. Dondelewski Henryk, dr inż. — adiunkt
19. Drozdowska Maria, inż. — prac. nauk.-techn.
20. Dudaronek Waclaw, mgr — st. wykładowca
21. Ewertowska-Madej Zofia, dr inż. — adiunkt
22. Falkowski Józef, dr hab. inż. — prof. nadzw.
23. Filipkowski Jan, prof. dr inż. — prof. zw.
24. Gajdecki Andrzej, mgr inż. — asystent
25. Gajewski Krzysztof, mgr inż. — wykładowca
26. Gilewicz Janusz, dr — adiunkt
27. Głodkowska Wiesława, mgr inż. — asystent
28. Gruszecki Tadeusz, dr inż. — doc. kontr.
29. Hauryłekiewicz Janusz, dr inż. — adiunkt
30. Heese Tomasz, dr inż. — adiunkt

31. Hryniewicz Zdzisław, dr — adiunkt
32. Ingielewicz Ryszard, dr inż. — adiunkt
33. Jacoszek Joanna, dr inż. — adiunkt
34. Jadłowski Józef, technik — prac. techn.
35. Jankowska-Sandberg Joanna, dr inż. — adiunkt
36. Kamiński Krzysztof, mgr inż. — prac. nauk.-techn.
37. Karasiewicz Danuta, mgr inż. — prac. nauk.-techn.
38. Kasprzak Irena, mgr inż. — prac. nauk.-techn.
39. Kobaka Józef, inż. — prac. nauk.-techn.
40. Kołodziej Jarosław, mgr inż. — asystent
41. Korzeniowski Władysław, inż. — prac. nauk.-techn.
42. Kowalski Tomasz, dr — adiunkt
43. Kozak Mariusz, mgr inż. — asystent
44. Kryzstoforski Andrzej, dr inż. — st. wykładowca
45. Kuczyński Wojciech, mgr inż. — asystent
46. Kurowski Zdzisław, dr inż. — doc. kontr.
47. Laskowska Zofia, mgr inż. — st. wykładowca
48. Lisaj Jan, technik — prac. techn.
49. Macieik Lesław, dr inż. — adiunkt
50. Maciejewski Jacek, mgr inż. — asystent
51. Maciejewski Zdzisław, dr hab. — prof. nadzw. (s. część et.)
52. Madej Jerzy, dr hab. inż. — prof. nadzw.
53. Malatyńska Grażyna, dr — adiunkt
54. Malej Józef, dr hab. — prof. nadzw.
55. Markowski Henryk, mgr inż. — st. wykładowca
56. Meller Mariusz, dr inż. — adiunkt
57. Mielewczyk Stefan, dr inż. — adiunkt
58. Mielnikiewicz Edyta, technik — prac. techn.
59. Murziński Marek, mgr inż. — asystent
60. Mika Janusz, dr inż. — adiunkt
61. Modzelewski Tomasz, mgr — asystent
62. Możarowska Barbara, — prac. Dziekanatu
63. Narloch-Dudzik Iwona, mgr inż. — asystent
64. Niedźwiedzka Maria, mgr inż. — wykładowca
65. Niemyjska Wiesława, dr — adiunkt
66. Nitecki Tomasz, mgr inż. — wykładowca
67. Nowak-Knyrowicz Halina, dr — adiunkt
68. Nowakowski Marek, mgr inż. — asystent
69. Pałkowski Szymon, prof. dr hab. inż. — prof. nadzw.
70. Paszkowska Bożena — prac. Dziekanatu
71. Piątek Zdzisław, prof. dr hab. inż. — prof. zw.
72. Piecuch Tadeusz, dr hab. inż. — prof. nadzw.
73. Potępa Maria, technik — prac. techn.
74. Rajch Urszula, technik — prac. techn.

75. Robakiewicz Justyna prac. Dziekanatu
76. Ruchwa Mariusz, mgr inż. — asystent
77. Rodziewicz-Rzepa Stanisława, dr inż. — adiunkt
78. Romanowski Adam, dr inż. — adiunkt
79. Rosińska Monika, mgr inż. — asystent
80. Sidelko Robert, mgr inż. — asystent
81. Sidorowicz Józef, dr hab. prof. nadzw.
82. Sienkiewicz Zbigniew, dr inż. — adiunkt
83. Skubała Tomasz, mgr inż. — asystent
84. Sobolewska Anna, dr — adiunkt
85. Sokołowska Barbara, dr inż. — adiunkt
86. Staszewski Rafał, prof. dr inż. prof. zw. (s. część et.)
87. Szamin Wiktor, mgr inż. — st. wykładowca
88. Szymański Kazimierz, dr hab. — prof. nadzw.
89. Świdarska Renata, mgr asystent
90. Twardowska Wanda, mgr inż. — asystent
91. Wachowiak Jerzy, doc. dr inż. — docent
92. Wawrzacz Barbara, mgr inż. — asystent
93. Winkler Halina, dr inż. — adiunkt
94. Witkowski Andrzej, mgr inż. — st. wykładowca
95. Zborowska Danuta, technik — prac. techn.
96. Żuchowicki Waldemar, dr hab. inż. — prof. nadzw.
97. Żurek-Pysz Urszula, dr inż. — adiunkt.